

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	I Mededelingen	
	Europees Parlement	
	<i>Schriftelijke vragen met antwoord:</i>	
87/C 45/01	nr. 2080/85 van de heer William Newton-Dunn aan de Commissie Betreft: Veerdiensttarieven over het Kanaal (aanvullend antwoord)	1
87/C 45/02	nr. 2250/85 van de heer Ernest Glinne aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Amerikaans-Zaïrees plan voor destabilisatie van Mozambique	2
87/C 45/03	nr. 2252/85 van de heer Ernest Glinne aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Stemming in de Algemene Vergadering van de VN over een nieuwe resolutie waarin het gewelddadig optreden van de Sovjetunie in Afghanistan wordt veroordeeld	3
87/C 45/04	nr. 2489/85 van de heer Ernest Glinne aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Wereldgezondheidsvereniging en apartheid	3
87/C 45/05	nr. 2497/85 van de heer Florus Wijsenbeek aan de Raad Betreft: De Europees juridische ruimte en de uitleveringsprocedure	4
87/C 45/06	nr. 2735/85 van mevrouw Anne-Marie Lizin aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Overleg Europese Economische Gemeenschap — Verenigde Naties	5
87/C 45/07	nr. 2905/85 van de heer Florus Wijsenbeek aan de Commissie Betreft: Borgstelling voor brandstof in de binnenvaart	6
87/C 45/08	nr. 540/86 van de heer Florus Wijsenbeek aan de Commissie Betreft: Borgstelling voor brandstof in de binnenvaart	6
	Aanvullend antwoord op schriftelijke vraag nr. 2905/85 en gecombineerd antwoord op de schriftelijke vragen nr. 2905/85 en nr. 540/86	6

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
87/C 45/09	nr. 2917/85 van mevrouw Barbara Castle aan de Raad Betreft: Investerings in Zuid-Afrika	6
87/C 45/10	nr. 2969/85 van de heer Robert Chambeiron aan de Commissie Betreft: Toetsing van de doeltreffendheid van de communautaire uitgaven	7
87/C 45/11	nr. 35/86 van de heer Gijs de Vries aan de Commissie Betreft: Aandeel midden- en kleinbedrijf in onderzoeksprogramma's	7
87/C 45/12	nr. 52/86 van de heer Dieter Rogalla aan de Commissie Betreft: Mededeling aan de burgers van de Gemeenschap	8
87/C 45/13	nr. 57/86 van de heer Ernest Glinne aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Door Libië uitgevoerde terroristische acties	8
87/C 45/14	nr. 296/86 van de heer Ernest Glinne aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Pleidooi van de Poolse dissident Adam Michnik voor een non-rationale democratie in Zuid-Afrika	9
87/C 45/15	nr. 300/86 van mevrouw Rika De Backer-Van Ocken aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Bedrijven met vestigingen in Zuid-Afrika	10
87/C 45/16	nr. 389/86 van de heer Hans-Jürgen Zahorka aan de Commissie Betreft: Mogelijke BTW-vrijstelling voor buitenlandse bussen die in de Bondsrepubliek Duitsland naar een dicht bij de grens gelegen doel reizen	10
87/C 45/17	nr. 428/86 van de heer Ernest Glinne aan de Commissie Betreft: Belgische posttarieven en Europese culturele ruimte	11
87/C 45/18	nr. 438/86 von Lord O'Hagan aan de Commissie Betreft: Voedselhulp	11
87/C 45/19	nr. 490/86 van de heer Luc Beyer de Ryke aan de Commissie Betreft: Belgische posttarieven — standpunt van de Europese Economische Gemeenschap...	12
87/C 45/20	nr. 495/86 van de heer Petrus Cornelissen aan de Commissie Betreft: Luchtverbinding tussen Wenen en Eindhoven door Netherlines	12
87/C 45/21	nr. 496/86 van de heer Horst Seefeld aan de Commissie Betreft: Eenvormige modellen voor autopapieren	13
87/C 45/22	nr. 559/86 van de heer Andrew Pearce aan de Commissie Betreft: Belemmeringen van het vrije verkeer tussen de Lid-Staten	14
87/C 45/23	nr. 576/86 van de heer Kyriakos Gerontopoulos aan de Commissie Betreft: Europese Stichting	14
87/C 45/24	nr. 582/86 van de heer Dieter Rogalla aan de Commissie Betreft: Douaneformaliteiten op vliegvelden binnen de Europese Gemeenschap, met name in Frankrijk	15
87/C 45/25	nr. 592/86 van de heer Willy Kuijpers aan de Commissie Betreft: ABS-remsysteem — veiligheid	16
87/C 45/26	nr. 615/86 van de heer François Roelants du Vivier aan de Commissie Betreft: Europese campagne ten behoeve van het landelijk milieu	16

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
87/C 45/27	nr. 654/86 van de heer Andrew Pearce aan de Commissie Betreft: Steun voor plaatselijke werkgelegenheidsprojecten.....	17
87/C 45/28	nr. 661/86 van de heer José Barros Moura aan de Commissie Betreft: Regels van oorsprong voor Spanje en Portugal.....	17
87/C 45/29	nr. 679/86 van de heer George Patterson aan de Commissie Betreft: Overheidssteun en concurrentie bij het luchtvervoer	18
87/C 45/30	nr. 721/86 van mevrouw Anne-Marie Lizin aan de Commissie Betreft: Het vervolg op Tsjernobyl: distributie van jodiumtabletten	18
87/C 45/31	nr. 736/86 van de heer Dieter Rogalla aan de Commissie Betreft: Het meenemen van bier in vaten als gastgeschenk	19
87/C 45/32	nr. 748/86 van de heer Pierre Bernard-Reymond aan de Commissie Betreft: Boterproductie	19
87/C 45/33	nr. 754/86 van mevrouw Raymonde Dury aan de Commissie Betreft: Europees jaar van de Verkeersveiligheid	20
87/C 45/34	nr. 772/86 van de heer Jean-Claude Pasty aan de Commissie Betreft: Geïntegreerde ontwikkelingsactie voor de Limousin	21
87/C 45/35	nr. 783/86 van de heer Dieter Rogalla aan de Commissie Betreft: Aangifte van goederen.....	22
87/C 45/36	nr. 840/86 van de heer Luc Beyer de Ryke aan de Commissie Betreft: Overcapaciteit van de handelsvloot der Lid-Staten.....	23
87/C 45/37	nr. 845/86 van de heer Horst Seefeld aan de Commissie Betreft: Invoer van brandstof in jerrycans.....	23
87/C 45/38	nr. 860/86 van de heer Lambert Croux aan de Commissie Betreft: Vaarbewijs voor sportvaart op Europese binnenwateren.....	24
87/C 45/39	nr. 869/86 van mevrouw Maria Lisa Cinciari Rodano aan de Commissie Betreft: Zimbabwe — Betrekking van de vrouwen bij het ontwikkelingsproces.....	24
87/C 45/40	nr. 894/86 van de heer Thomas Raftery aan de Commissie Betreft: Harmonisatie van verkeersborden	25
87/C 45/41	nr. 925/86 van de heer Andrew Pearce aan de Commissie Betreft: Vrije markt in het luchtvervoer	25
87/C 45/42	nr. 930/86 van de heer Florus Wijsenbeek aan de Commissie Betreft: Het rapport van de Wetenschappelijke Raad van het Regeringsbeleid.....	26
87/C 45/43	nr. 960/86 van de heer John Hume aan de Commissie Betreft: Turf.....	26
87/C 45/44	nr. 975/86 van de heer John McCartin aan de Commissie Betreft: Steun voor kleine boeren in Ierland	27
87/C 45/45	nr. 978/86 van de heer François Roelants du Vivier aan de Commissie Betreft: Stadsverval	27
87/C 45/46	nr. 980/86 van de heer Ben Visser aan de Commissie Betreft: Basisnormen voor ioniserende straling.....	27
87/C 45/47	nr. 986/86 van de heer Jaak Vandemeulebroucke aan de Commissie Betreft: Belgische steunaanvragen in het kader van het Europees Sociaal Fonds (ESF)	29
87/C 45/48	nr. 1008/86 van de heer Florus Wijsenbeek aan de Commissie Betreft: De verkeersveiligheid.....	29

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
87/C 45/49	nr. 1028/86 van mevrouw Johanna Maij-Weggen aan de Commissie Betreft: Verplichting tot het dragen van een veiligheidsgordel achterin een auto	30
87/C 45/50	nr. 1029/86 van mevrouw Anne-Josée André aan de Commissie Betreft: Derde tranche van de steun van het EFRO voor 1986.	30
87/C 45/51	nr. 1073/86 van de heer Lambert Croux aan de Commissie Betreft: Registratie van recombinant DNA-onderzoek.	31
87/C 45/52	nr. 1075/86 van de heer Lambert Croux aan de Commissie Betreft: Recombinant DNA-onderzoek	31
87/C 45/53	nr. 1092/86 van de heer Richard Cottrell aan de Commissie Betreft: Gecombineerd spoor- en wegvervoer over de Dornoch Firth	32
87/C 45/54	nr. 1118/86 van de heer Michael McGowan aan de Raad Betreft: Economische bedreiging voor de Economische Europese Gemeenschap wegens de activiteiten van het Amerikaanse communicatiecentrum te Menwith Hill	32
87/C 45/55	nr. 1147/86 van de heer James Ford aan de Commissie Betreft: De Franse „goedkope vlag”.	33
87/C 45/56	nr. 1154/86 van de heer Louis Eyraud aan de Commissie Betreft: Samenwerking tussen nationale bureaus voor exportbevordering.	33
87/C 45/57	nr. 1199/86 van de heer Arturo Escuder Croft aan de Commissie Betreft: Programma voor de systemen van luchtverkeersleiding	34
87/C 45/58	nr. 1223/86 van mevrouw Anne-Marie Lizin aan de Raad Betreft: Verkiezing van Kurt Waldheim	34
87/C 45/59	nr. 1241/86 van de heer François Roelants du Vivier aan de Commissie Betreft: Kasculturen.	34
87/C 45/60	nr. 1257/86 van de heer George Patterson aan de Commissie Betreft: Toepassing van het <i>Witboek</i> over de interne markt.	35
87/C 45/61	nr. 1286/86 van de heer Ernest Mühlen aan de Commissie Betreft: Beperking door de ziekenfondsen van de vergoeding voor de medische behandeling in andere Lid-Staten van de Europese Economische Gemeenschap	35
87/C 45/62	nr. 1301/86 van de heer Patrick Lalor aan de Commissie Betreft: 1986 — Jaar van het Verkeer.	36
87/C 45/63	nr. 1329/86 van mevrouw Christine Crawley aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Vermissing van 1 619 Grieks-Cyprioten.	37
87/C 45/64	nr. 1565/86 van de heer Madron Seligman aan de Commissie Betreft: Schatting van de hoeveelheid in de Comecon-landen ingevoerde voedingsmiddelen. .	37
87/C 45/65	nr. 1576/86 van de heer Ib Christensen aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Rol van de militaire technologie in de Europese politieke samenwerking (EPS)	37
87/C 45/66	nr. 1661/86 van mevrouw Anne-Josée André aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Terrorisme, Europese Economische Gemeenschap en Westeuropese Unie (EEG/WEV)	38
87/C 45/67	nr. 1939/86 van de heer Madron Seligman aan de Commissie Betreft: Akkoorden en Verdragen tussen de Lid-Staten van de SADCC en de Republiek Zuid-Afrika.	38

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2080/85

van de heer William Newton Dunn (ED — GB)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(18 november 1985)

(87/C 45/01)

Betreft: Veerdiensttarieven over het Kanaal

De veerdienst „Sealink” berekent 43 pond sterling of 3 440 Bfr voor een enkele reis over het Kanaal tussen Oostende en Dover voor een particulier motorvoertuig met een lengte van maximaal 5,5 meter, inclusief de chauffeur.

Indien dezelfde auto echter door de chauffeur voor zijn/haar privégebruik vanuit België in het Verenigd Koninkrijk wordt ingevoerd, wordt door „Sealink” 38 pond sterling extra berekend. Voor dit bedrag verricht „Sealink” kennelijk geen enkele extra prestatie.

Is een dergelijke discriminatie op grond van het EEG-Verdrag geoorloofd?

Aanvullend antwoord van de heer Sutherland

namens de Commissie

(17 september 1986)

In aanvulling op het op 24 februari 1984 ⁽¹⁾ verstrekte antwoord is de Commissie thans in staat het geachte Parlementslid mee te delen dat zij een volledige verklaring heeft ontvangen voor de verschillende bedragen die door de „Sealink”-veerdienst in rekening worden gebracht voor het vervoer van kleine voertuigen inclusief chauffeur voor de oversteek van het Kanaal.

Volgens Sealink worden voor een voertuig dat door de chauffeur in het Verenigd Koninkrijk wordt ingevoerd hogere tarieven toegepast aangezien voor dit verkeer de douanediens moet worden ingeschakeld waardoor de volgende diensten en faciliteiten vereist zijn:

- voor alle goederen die op het schip vervoerd worden dienen gedetailleerde gegevens te worden vermeld in de ladingsbrief van het schip, welk document aan het eind van elke oversteek aan de douane en de havenautoriteiten moet worden afgegeven;
- voor het gewone autotoeristenverkeer kan voor het aan en van boord gaan volstaan worden met minimale immigratie- en douanefaciliteiten. Met de „groene kanalen” kan een klein aantal douaneambtenaren een groot aantal voertuigen afhandelen. Voor het douaneonderzoek van als vracht verzonden voertuigen is daarentegen een aanzienlijk complex nodig. Er zijn faciliteiten nodig voor het veilig parkeren van voertuigen die op in- of uitklaring door de douane wachten. Grond in het havengebied is meestal schaars en onderhoud van een parkeerterrein is een kostbare aangelegenheid;
- de veerdienst moet een vrachtkantoor runnen waar personeel te allen tijde klaar staat voor vrachtklanten en douanebeambten. Onervaren importeurs van kleine voertuigen zijn meestal niet op de hoogte van de procedures en hebben vaak meer hulp nodig van de veerdienst.

Het is daarom gebruikelijk dat veerdiensten die soortgelijke extra kosten hebben voor het verlenen van bovenvermelde diensten verschillende tarieven hanteren, waarbij een onderscheid wordt gemaakt tussen toeristenverkeer en verkeer waarvoor douaneformulieren moeten worden ingevuld. Er zijn echter plaatselijke verschillen in de specifieke toepassing van deze tarieven door de veerdiensten als gevolg van het feit dat er op bepaalde routes weinig (of geen) voertuigen door particulieren worden ingevoerd (zonder dat in het voertuig handelsgoederen worden vervoerd).

Het geachte Parlementslid zal ongetwijfeld op de hoogte zijn van het feit dat Sealink sedert 1 januari 1986 niet meer op deze route opereert.

(¹) PB nr. C 150 van 16. 6. 1986.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2250/85

van de heer Ernest Glinne (S — B)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(11 december 1985)

(87/C 45/02)

Betreft: Amerikaans-Zairees plan voor destabilisatie van Mozambique

Het Belgische socialistische dagblad *De Morgen* onthulde op 9 november jl. aan de hand van een fotokopie, de merkwaardige strekking van een gesprek over de situatie in Mozambique dat op 31 januari jl. heeft plaatsgevonden tussen de president van Zaïre en de heer F. Wisner, medewerker van de heer Ch. Crocker, de Amerikaanse onderminister van Buitenlandse Zaken belast met Afrika: „De Amerikaanse vertegenwoordiger heeft erop gewezen dat de politieke situatie in het land zeer gespannen was en dreigde te verslechteren. Het regime van Samora Machel is er niet in geslaagd het belangrijkste probleem, te weten de vernietiging van het nationale Mozambiquaanse verzet (Renamo), op te lossen of een verzoening tot stand te brengen met deze verzetsgroep die, dank zij de steun van Zuid-Afrika, haar militaire acties heeft geïntensiveerd...”.

Aldus de vertrouwelijke nota die op 4 februari jl. (nr. CNS/BCS/020/85) is opgesteld door de, onder de Nationale Veiligheidsraad van Zaïre vallende speciale adviseur van het staatshoofd. Uit het verslag van de speciale adviseur blijkt dat bovengenoemde gesprekspartners beoogden de heer Samora Machel, politiek gezien, uit te schakelen of aan banden te leggen en Mozambique weer een „pro-westerse” houding te laten aannemen, dit alles met steun van de Renamo en van Zuid-Afrika en met de actieve medewerking van een „panafrikaanse strijdmacht”, te financieren door de Verenigde Staten en waaraan met name Marokko en Zaïre zouden deelnemen... Het inzetten van een dergelijke internationale strijdmacht in de richting van het Mozambiquaanse grondgebied zou de heer Samora Machel of zijn opvolger gerust moeten stellen ten aanzien van de stabiliteit van het regime „van de nieuwe koers”, waarbij de Overeenkomst van Nkumati die in maart 1984 tussen Mozambique en Zuid-Afrika werd gesloten uiteraard zou worden bevestigd, terwijl daarentegen de militaire samenwerking tussen Mozambique en de Oostbloklanden langzaam maar zeker zou worden beëindigd.

Er zij op gewezen dat deze vertrouwelijke nota is opgesteld na een bezoek van de heer F. Wisner aan Maputo (van 24 t/m 28 januari 1985), waarbij een beperkte overeenkomst betreffende de militaire samenwerking tussen Washington en Mozambique is gesloten en ruim voor het bezoek van president Machel aan de Verenigde Staten, eind september 1985, waarbij hij door president Reagan zelf en de minister van Buitenlandse Zaken, de heer Schultz, is ontvangen. Tijdens de behandeling, afgelopen week, in de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van de resolutie,

waarin de Sovjetunie andermaal en volledig terecht wordt veroordeeld wegens haar gewelddadig optreden in Afghanistan, heeft Mozambique zich van stemming onthouden....

Kunnen de ministers in dit verband mededelen:

1. In hoeverre heeft, in hun ogen, de regering van de Republiek Zuid-Afrika zich sedert maart 1984 gehouden aan de Overeenkomst van Nkumati, waarin werd bepaald dat Pretoria zich diende te onthouden van inmenging in de binnenlandse aangelegenheden van Mozambique?
2. In hoeverre heeft, in hun ogen, de regering van Mozambique zich gehouden aan bovengenoemde overeenkomst, wat betreft de aanwezigheid en de activiteiten op haar grondgebied van vluchtelingen en tegenstanders van het apartheidsregime, waaronder met name het ANC?
3. Heeft de Renamo, naast de steun van Pretoria en Washington, voor zover zij weten, hulp ontvangen van een of meerdere regeringen (of regeringsdiensten) van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap?
4. Welke militaire, financiële, humanitaire hulp en voedselhulp heeft de regering van Mozambique sedert 1984 van de Gemeenschap, de Lid-Staten, uit hoofde van het Verdrag van Lomé en van de Sadec ontvangen?
5. Wordt de tweeslachtige politiek van de regering-Reagan ten aanzien van Mozambique, die samenhangt met de „constructieve houding” die tot voor kort jegens Pretoria werd ingenomen, door de Gemeenschap aanvaard en, zo niet, welke politieke wil en welke politieke maatregelen stellen de Gemeenschap en de Lid-Staten hier tegenover?

Antwoord

(15 januari 1987)

In een op 27 februari 1985 gepubliceerde verklaring hebben de ministers van Buitenlandse Zaken van de Tien de noodzaak bevestigd, dat de overeenkomsten tussen Mozambique en Zuid-Afrika volledig worden geëerbiedigd in het kader van pogingen om te komen tot een vergroting van de veiligheid en de stabiliteit in de regio. Zij hebben hun leedwezen uitgesproken over de voortzetting van de strijd in Mozambique en over de buitenlandse inmenging, die dit land hebben belet, op economisch gebied en op andere gebieden, profijt te trekken uit de voordelen die zouden hebben moeten voortvloeien uit de toepassing van de gesloten akkoorden. Zij hebben nadrukkelijk beklemtoond dat het voor alle regeringen van belang is de vrede en de verzoening in Mozambique te bevorderen en niet-toegestane wapenleveranties te beletten.

De ministers is niets bekend over militaire hulp afkomstig van een of meer regeringen van Lid-Staten van de Europese Economische Gemeenschap. Wat de andere aspecten van vraag 4 betreft, deze vallen buiten het terrein van de Politieke Samenwerking.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2252/85

van de heer Ernest Glinne (S — B)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-
Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van
de politieke samenwerking bijeen

(11 december 1985)

(87/C 45/03)

Betreft: Stemming in de Algemene Vergadering van de VN over een nieuwe resolutie waarin het gewelddadig optreden van de Sovjetunie in Afghanistan wordt veroordeeld

Op 13 november jl. heeft de Algemene Vergadering van de VN met 122 stemmen voor (d.w.z. 3 meer dan vorig jaar) een resolutie aangenomen die door Pakistan, met steun van 45 andere delegaties, was ingediend en waarin voor Afghanistan een oplossing wordt geëist die gebaseerd is op de „politieke onafhankelijkheid en het niet-gebonden karakter” van het land, het recht op zelfbeschikking van de bevolking zonder buitenlandse inmenging en het recht van de Afghaanse vluchtelingen naar hun land terug te keren.

Kunnen de ministers de volgende vragen beantwoorden:

1. Heeft de politieke samenwerking van de Tien en de Twaalf „gefunctioneerd” en, zo ja, op welke wijze? Hoe heeft elk van de Twaalf gestemd?
2. Wordt binnen de politieke samenwerking een tijdschema aangehouden voor een spoedige terugtrekking van het Russische bezettingsleger, de eerbiediging van de territoriale onschendbaarheid van Pakistan en echte zelfbeschikking voor de Afghanen? Hoe heeft de politieke samenwerking de indirecte onderhandelingen, via de VN tussen Pakistan en de marionettenregering van Kaboel gestimuleerd en wil zij deze blijven stimuleren, ten einde tot echte zelfbeschikking voor Afghanistan en, eventueel, de erkenning van een representatief gezag van het Afghaanse verzet te komen?
3. Wat is, voor elk van de Tien en de Twaalf, de omvang, de inhoud en het niveau van hun politieke, commerciële en culturele vertegenwoordiging te Kaboel, in het licht van het niet-representatieve en onwettige karakter van het gezag waaraan de geloofsbrieven zijn aangeboden of waarbij ze niet zijn ingetrokken?

Antwoord

(15 januari 1987)

1. Op 13 november 1985 heeft de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties tijdens haar veertigste zitting de resolutie over Afghanistan aanvaard met 122 stemmen voor (waaronder die van de Twaalf), 19 tegen, 12 onthoudingen en 5 afwezig.
2. De Lid-Staten van de Europese Gemeenschap hebben zich herhaaldelijk in gemeenschappelijke verklaringen en in het kader van de Verenigde Naties uitgesproken voor de verwezenlijking van de soevereiniteit van het Afghaanse volk op zijn eigen grondgebied en voor de onafhankelijk-

heid en vrijheid van Afghanistan. Ze steunen het streven om tot een akkoord te komen over een tijdschema voor de terugtrekking van de Sovjetrussische bezettingsmacht, in het kader van een politieke regeling, overeenkomstig de beginselen die zijn bevestigd in de resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Hierom steunen zij de missie van goede diensten, ondernomen door de vertegenwoordiger van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

3. Hoewel ze het regime van de heer Kabral niet erkennen, is het niveau van de vertegenwoordigingen van vier Lid-Staten te Kaboel, namelijk de Bondsrepubliek Duitsland, Frankrijk, Italië en het Verenigd Koninkrijk, teruggebracht tot het niveau van zaakgelastigde; deze vertegenwoordigers onderhouden met het regime van Kaboel slechts strikt beperkte betrekkingen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2489/85

van de heer Ernest Glinne (S — B)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-
Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van
politieke samenwerking bijeen

(21 januari 1986)

(87/C 45/04)

Betreft: Wereldgezondheidsvereniging en apartheid

De in 1948 opgerichte Wereldgezondheidsvereniging („Association Médicale Mondiale” (AMM)) heeft officieel tot doel representatieve organen van medici uit de gehele wereld het gemeenschappelijk standpunt in vakkringen over ethische, medische en sociale onderwerpen af te baken. Het hoofdorgaan van de AMM bestaat uit een gedelegeerde per 50 000 artsen per regio: Zuidoostazië, Azië, Zuid-Amerika, Afrika en Europa. Verenigingen uit de Oostbloklanden worden alleen als waarnemers toegelaten.

In 1976 verliet de Zuidafrikaanse delegatie (MASA) de AMM omdat deze laatste anti-apartheidsgezind was dank zij de invloed van vooral derde wereldlanden. De MASA werd gesteund door de AMA (American Medical Association) welke uit de AMM trad, waarschijnlijk om dezelfde redenen.

Onder voorzitterschap van Dr. Wynen, hoofd van de Belgische artsenkamer, deed de AMM pogingen om de MASA weer te laten toetreden, onder andere door invoering van een nieuwe methode van gewogen stemmen in de AMM, waardoor Zuid-Afrika elke twee van de zes jaar in het besluitvormend orgaan geheel alleen geheel Afrika zou kunnen vertegenwoordigen. Als gevolg van die wijziging der statuten en de wedertoeelating van de MASA in de AMM volgden vele uittredingen, vooral van verenigingen van medici uit de Noordse Landen, Nederland, Groot-Brittannië en de meeste Afrikaanse landen. Wegens die geforceerde wederopname besloot de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) in februari 1982 de AMM haar status van raadgevend lid te ontnemen wegens haar

samenwerking met de Zuidafrikaanse medische instanties die niet alleen optreden in racistische instellingen in Zuid-Afrika, zonder ooit een woord van kritiek of veroordeling te laten horen, maar die ook op medisch gebied samenspannen bij onderdrukking van zwarte bevolkingsgroepen. Zo was de MASA openlijk betrokken bij de moord op de politieke gevangene Steve Biko. De betrokken artsen waren namelijk nooit door de „South African Medical and Dental Service” (SAMDS) veroordeeld, zogenaamd omdat artsen niet verplicht zijn ethische normen in acht te nemen bij de behandeling van zieke gevangenen...

Deze door de MASA overgenomen beweringen staan in lijnrechte tegenspraak tot de door de AMM, waarvan de MASA lid is, goedgekeurde verklaring van Tokio over de rechten van gevangenen...

Met voorbijgaan van de aanbevelingen van de Verenigde Naties om het apartheidsregime en zijn instellingen te isoleren, besloot de AMM het 37ste wereldcongres te Kaapstad te houden. Dat congres moest worden geopend door de president van Zuid-Afrika, P.W. Botha, en de AMM zou overheidssubsidies ontvangen. Onder de druk der gebeurtenissen en wegens de reacties van de leden van de AMM, vond uiteindelijk het congres van 21 t/m 24 oktober 1985 te Brussel plaats.

De ministers van Buitenlandse Zaken in het kader van politieke samenwerking bijeen worden verzocht onderstaande vragen te willen beantwoorden:

1. De laatste, door de ministers van Buitenlandse Zaken van de Gemeenschap opgestelde lijst van beperkende maatregelen — gesteund door hun Portugese en Spaanse collega's — welke in september jl. tijdens de plenaire vergadering van Straatsburg van het Europese Parlement werd ingediend, bevat dit concrete punt:

culturele en wetenschappelijke overeenkomsten tegen gaan, behalve als deze kunnen bijdragen tot het uitbannen van de apartheid of althans niet tot gevolg hebben dat zij de apartheid steunen. Is die lijst van toepassing op de AMM en is de voorzitter van de AMM, de Belgische Dr. Farber daarvan op de hoogte?

Zijn overeenkomsten zoals de Belgisch/Zuidafrikaanse overeenkomst over de wederzijdse toelating van artsen tot de medische praktijk (op 8 augustus 1970 van kracht geworden) van toepassing?

2. Zou het niet goed zijn als aan de vertegenwoordigers van de AMM, afkomstig uit de Lid-Staten van de gemeenschap en aan haar voorzitter werd medegedeeld

dat de Europese politieke samenwerking tegen de aanwezigheid is van de AMM wegens de meegaande houding van de AMM jegens het apartheidsstelsel van Zuid-Afrika.

3. Zou het niet gepast zijn om voortaan het houden van wereldcongressen van de AMM op het grondgebied van de Lid-Staten van de Gemeenschap te weigeren, zolang de MASA deel uitmaakt van die vereniging en actief blijft in de Bantoeinstans.
4. Wordt het niet tijd dat het comité van de gezondheidsorganisaties van Zuid-Afrika welke tegen de apartheid zijn, de plaats van de MASA in de AMM overneemt.
5. Moeten de in februari 1982 door de overgrote meerderheid van de WHO besloten internationale sancties tegen de AMM niet worden gesteund?

Antwoord

(15 januari 1987)

Op 10 september 1985 hebben de Twaalf besloten hun beleid ten aanzien van Zuid-Afrika zoveel mogelijk te harmoniseren. Zij zijn het eens geworden over een pakket maatregelen met daarin o.a. de verplichting het sluiten van culturele en wetenschappelijke overeenkomsten met Zuid-Afrika tegen te gaan, behalve indien deze bijdragen tot het beëindigen van de apartheid of volstrekt geen steun verlenen aan de apartheid. De ministers van Buitenlandse Zaken van de Twaalf hebben de in vraag 1 aangehaalde overeenkomst tussen België en Zuid-Afrika echter niet besproken en evenmin de diverse maatregelen die ten opzichte van de „Association Médicale Mondiale” zijn voorgesteld.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2497/85

van de heer Florus Wijsenbeek (LDR — NL)
aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(21 januari 1986)

(87/C 45/05)

Betreft: De Europees juridische ruimte en de uitleveringsproceduure

Heeft de Raad kennis genomen van het feit dat de Franse Republiek tot de uitlevering van de ontvoerders van de heren Heineken en Doderer niet op de daartoe door Nederland aangevoerde rechtsgronden wil overgaan?

Dat de betrokken ontvoerders op vrije voeten worden gesteld en dat zulks het rechtsgevoel van de Europese burger krenkt? Kan de Raad in dit verband mededelen in hoeverre hij inmiddels gevorderd is met de instelling van een Europese juridische ruimte?

Antwoord ⁽¹⁾*(15 januari 1987)*

Het specifieke onderwerp dat door het geachte Parlements­lid ter sprake is gebracht, valt buiten het bestek van de Europese Politieke Samenwerking, doordat het betrekking heeft op de bilaterale betrekkingen tussen twee van de Lid-Stat­en. Het geachte Parlements­lid dient echter te beseffen dat het niet juist is te zeggen dat Frankrijk weigert de betrokkenen uit te leveren: in feite heeft Nederland zijn verzoek om hun uitlevering ingetrokken. Het werk dat thans in het kader van de justitiële samenwerking in criminele zaken wordt verricht, heeft reeds geleid tot een ontwerp-overeenkomst inzake de overdracht van gedetineerde personen en wordt voortgezet met het oog op het sluiten van een verdrag inzake de toepassing van de rechtsregel: „no bis in idem”. De kwestie van de betrekkingen tussen de Lid-Stat­en ten aanzien van de uitlevering neemt ook een belangrijke plaats in op de agenda van deze besprekingen, waarbij het Europees Verdrag betreffende uitlevering het uitgangspunt vormt.

⁽¹⁾ Dit antwoord is verstrekt door de ministers van Buitenlandse Zaken van de negen Lid-Stat­en, in het kader van de politieke samenwerking bijeen, die ter zake bevoegd zijn.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2735/85

van mevrouw Anne-Marie Lizin (S — B)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Stat­en van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen

*(10 februari 1986)**(87/C 45/06)*

Betreft: Overleg Europese Economische Gemeenschap — Verenigde Naties

Kunnen de ministers van Buitenlandse Zaken in het kader van de politieke samenwerking bijeen de standpunten, die de politieke samenwerking ter voorbereiding op de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties met betrekking tot de mensenrechten in Chili hebben ingenomen, bekendmaken?

Antwoord*(15 januari 1987)*

De Lid-Stat­en van de Europese Gemeenschap hebben tijdens de 40ste Algemene Vergadering van de Verenigde Naties bij drie gelegenheden een gemeenschappelijk standpunt ten aanzien van de kwestie van de mensenrechten in Chili ingenomen:

- In de toespraak die de Voorzitter op 24 september 1985 in de Plenaire Vergadering heeft gehouden, heeft deze gesteld dat de Lid-Stat­en van de Europese Gemeenschap zich erover verheugen dat een breed spectrum van de openbare mening in Chili voor een overgang naar de democratie tot nationale overeenstemming is gekomen

en dat zij opnieuw een beroep op de Chileense autoriteiten doen de mensenrechten te eerbiedigen en het herstel van de democratie, in overeenstemming met de wensen van het Chileense volk, niet verder in de weg te staan.

- Voorts heeft de Vertegenwoordiger van het Voorzitterschap in de derde commissie in zijn rede op 26 november 1985 in het kader van punt 12 op de agenda (verslag van de Ecosoc) lang stilgestaan bij Chili, vooral bij de situatie met betrekking tot de mensenrechten in dat land. Hij heeft voornamelijk gezegd dat Chili helaas een van de weinige landen in die regio blijft waar de rechtmatige verlangens van het volk nog steeds onderdrukt worden. De Tien, Spanje en Portugal vinden het weliswaar een goede zaak dat de Chileense Regering voor het eerst het mandaat van de speciale rapporteur heeft erkend en haar steun bij de vervulling van diens taak heeft toegezegd, maar zij betreuren het dat de ernstige situatie op het gebied van de mensenrechten niet is verbeterd. Op 17 juni jongstleden werd de staat van beleg opgeheven, maar onmiddellijk daarna werd op diezelfde dag de noodtoestand uitgeroepen, waardoor het nog steeds moeilijk is, ernstige en systematische schendingen van de mensenrechten en willekeurige repressieve activiteiten te dekken en waardoor aanzienlijke beperkingen op de normale werking van het rechtssysteem wordt opgelegd en degenen die zich schuldig maken aan deze schendingen ongestraft blijven. Er zijn echter ook bemoedigende aanwijzingen dat enkele leden van het gerechtelijke apparaat thans bereid zijn met enige mate van onafhankelijkheid te werk te gaan. De Tien, Spanje en Portugal zijn het met de rapporteur eens dat de Chileense leiders niet genoeg doen om het aantal vluchtelingen te verminderen. Zij zijn bezorgd over berichten over martelingen en andere wrede behandelingen, willekeurige arrestaties, vervolgingen en over het opleggen van huisarrest zonder vorm van proces. De wereld is dit jaar getuige geweest van een wrede onderdrukking tijdens betogingen en protesten van het volk ten gunste van de vrije uitoefening van de mensenrechten en van het herstel van de democratie. Zolang er geen dialoog met de democratische oppositie van het land plaatsvindt, blijven deze demonstraties een van de weinige middelen voor het volk om uiting te geven aan zijn volledige afkeuring van een bewind dat nu al twaalf jaar lang weigert de democratische vrijheden toe te staan.

- De Vertegenwoordiger van het Voorzitterschap heeft daaraan toegevoegd dat de Tien, Spanje en Portugal hopen dat de Chileense Regering nog nauwer met de speciale rapporteur zal samenwerken, met name wanneer deze dat land opnieuw bezoekt en dat zij nogmaals een beroep op de Chileense autoriteiten doen om spoedig besluiten te nemen die leiden tot het herstel van de democratie die zolang in dat land heeft geheerst, met de daarbij behorende garanties voor de volledige uitoefening van alle rechten door de Chileense burgers.
- Tot slot hebben alle partners gestemd voor Resolutie nr. 40/145 betreffende de situatie op het gebied van de

mensenrechten in Chili die de Plenaire Vergadering op 13 december 1985 heeft aangenomen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2905/85
van de heer Florus Wijsenbeek (L — NL)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(15 maart 1986)
(87/C 45/07)

Betreft: Borgstelling voor brandstof in de binnenvaart

Is het de Europese Commissie bekend dat in de binnenvaart het in België verplicht is voor buitenlandse schippers bij grensovergang een borg te stellen voor de in België benodigde brandstof?

Acht de Commissie zulks in overeenstemming met het non-discriminatiebeginsel, alsmede met haar doelstelling tot het slechten van hindernissen aan de interne grenzen?

Zo neen, welke maatregelen denkt de Commissie tegen deze inbreuk op het vrije verkeer te treffen?

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 540/86
van de heer Florus Wijsenbeek (L — NL)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(6 juni 1986)
(87/C 45/08)

Betreft: Borgstelling voor brandstof in de binnenvaart

In het antwoord op schriftelijke vraag nr. 2905/85 ⁽¹⁾ stelt de Europese Commissie dat zij geen kennis genomen heeft van de in mijn vraag gestelde feiten.

Hoe rijmt de Commissie dit met het feit dat de Commissie bij brief van 26 januari 1982, ondertekend door W.A.G. Blonk, desbetreffende problemen reeds in onderzoek heeft genomen?

Kan de Commissie mededelen of in het in het tweede deel van het antwoord op mijn vraag nr. 2905/85 aangekondigd onderzoek dan reeds meer dan vier jaar gaande is?

Acht de Commissie de tijd niet gekomen om desbetreffende, kennelijk langdurige en arbeidsintensieve onderzoeken te staken en de Belgische regering te sommen de door mij gesignaleerde concurrentievervalsing onverwijld te staken?

⁽¹⁾ PB nr. C 134 van 2. 6. 1986, blz. 20.

Aanvullend antwoord op schriftelijke vraag nr. 2905/85 en gecombineerd antwoord van Lord Cockfield op de schriftelijke vragen nr. 2905/85 en nr. 540/86

namens de Commissie

(25 september 1986)

Ter aanvulling van haar antwoord van 15 april 1986 ⁽¹⁾ kan de Commissie het geachte Parlements lid nu van de resultaten van haar onderzoek in kennis stellen.

België verlangt van de buitenlandse schippers een fiscale borgstelling voor de in de tanks aanwezige brandstof die de hoeveelheid welke nodig is om hun bestemming in België te bereiken en naar de grens terug te varen overschrijdt.

De Commissie is van mening dat hier geen discriminatie ten opzichte van de buitenlandse schippers wordt toegepast, aangezien ook de Belgische schippers in het internationale verkeer een dergelijke borg moeten stellen.

De Commissie zal de situatie samen met de overige betrokken Lid-Statens onderzoeken om na te gaan of de door het geachte Parlements lid bedoelde formaliteiten niet opgeheven kunnen worden. In ieder geval zullen soortgelijke controles op de intracommunautaire binnenvaart tegen 1992 afgeschaft moeten zijn.

⁽¹⁾ PB nr. C 134 van 2. 6. 1986.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2917/85
van mevrouw Barbara Castle (S — GB)
aan de Raad van de Europese Gemeenschappen
(5 maart 1986)
(87/C 45/09)

Betreft: Investerings in Zuid-Afrika

Kan de Raad, naar aanleiding van zijn op 10 september 1985 te Luxemburg genomen besluit dat moet leiden tot harmonisering van de houding tegenover een reeks op Zuid-Afrika gerichte beperkende maatregelen, de Commissie verzoeken het nodige onderzoek te verrichten naar de gevolgen van het terugdraaien van de EG-investeringen in Zuid-Afrika en van het verbod om goederen uit Zuid-Afrika in de Europese Gemeenschap in te voeren?

Antwoord ⁽¹⁾

(15 januari 1987)

In hun verklaring van 10 september 1985, waarin het pakket beperkende en positieve maatregelen ten aanzien van Zuid-Afrika werd aangekondigd, verklaarden de Twaalf onder meer dat zij hun standpunt omtrent Zuid-Afrika eventueel opnieuw zouden bezien wanneer er niet binnen een redelijke termijn vooruitgang wordt geboekt bij de afschaffing van de apartheid, en dat de kwestie van verdere maatregelen, met inbegrip van sancties, op de

agenda blijft staan. De Twaalf blijven de situatie in Zuid-Afrika derhalve nauwlettend volgen en hebben sedert september 1985 de ontwikkelingen in Zuid-Afrika bij verschillende gelegenheden uitvoerig besproken.

Besluiten omtrent het terugtrekken van investeringen in Zuid-Afrika door Lid-Statens van de Europese Gemeenschap of inzake het verbod van importen uit Zuid-Afrika in de Europese Economische Gemeenschap zijn niet door de Twaalf gezamenlijk genomen; ook worden er in dit stadium geen voorbereidende studies overwogen.

(¹) Dit antwoord is verstrekt door de ministers van Buitenlandse Zaken van de negen Lid-Statens, in het kader van de politieke samenwerking bijeen, die ter zake bevoegd zijn.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2969/85

van de heer Robert Chambeiron (COM — F)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(7 maart 1986)

(87/C 45/10)

Betreft: Toetsing van de doeltreffendheid van de communautaire uitgaven

In haar jaarverslag over het begrotingsjaar 1984 merkt de Rekenkamer terecht op dat „de overdracht van de (met deze activiteiten) gepaard gaande financiële lasten van de nationale begrotingen van de Gemeenschap alleen kan worden gerechtvaardigd, indien zij gepaard gaat met een grotere algehele doeltreffendheid van de uitgaven ten gunste van de gehele Gemeenschap”.

1. Is de Commissie bereid een studie te verrichten om de „communautaire doeltreffendheid” te meten van de thans op Gemeenschapsniveau geldende beleidsmaatregelen? Kan zij aantonen dat deze maatregelen meer vruchten afwerpen dan nationale programma's met een vergelijkbaar bedrag aan totale kosten?
2. Is zij van mening dat de verwezenlijking van ieder nieuw initiatief op communautair vlak moet afhangen van de vraag of de „communautaire doeltreffendheid” ervan groter is dan de „nationale doeltreffendheid”?

Antwoord van de heer Christophersen

namens de Commissie

(25 september 1986)

De Commissie onderwerpt de doeltreffendheid van het beleid op communautair niveau aan een voortdurend onderzoek. In sommige gevallen, waarin studies dienstig kunnen zijn, zullen deze door de Commissie worden verricht.

De Commissie blijft streven naar mogelijkheden voor een verbetering van efficiëntie van de beleidslijnen van de

Gemeenschap op het punt van de beantwoording aan de in de verdragen vastgestelde doeleinden.

Wat nieuwe initiatieven op communautair niveau betreft houdt de Commissie rekening met de relatieve efficiëntie van de uitgaven op communautair en nationaal niveau bij het indienen van haar voorstellen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 35/86

van de heer Gijs de Vries (LDR — NL)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(10 april 1986)

(87/C 45/11)

Betreft: Aandeel midden- en kleinbedrijf in onderzoeksprogramma's

Wil de Commissie aangeven wat het aandeel is (in absolute getallen en in percentages) van a) ondernemingen met minder dan 100 werknemers en b) ondernemingen met tussen 100 en 500 werknemers in de thans lopende projecten die ressorteren onder ESPRIT, RACE, BRITE en EUREKA?

Antwoord van de heer Narjes

namens de Commissie

(10 juli 1986)

De deelname van het midden- en kleinbedrijf aan het ESPRIT-programma is van bijzonder belang vanwege zijn vermogen tot innovatie en aanpassing.

In het huidige stadium van ESPRIT is het midden- en kleinbedrijf in 53 % van de projecten vertegenwoordigd en in 60 % van deze projecten is het verantwoordelijk voor meer dan 25 % van de werkzaamheden.

Hieraan kan worden toegevoegd dat Programmatuurtechnologie en Geavanceerde Informatieverwerking de ESPRIT-gebieden zijn waar het midden- en kleinbedrijf het best is vertegenwoordigd. Hierna volgen Kantoortoepassingen en Computergeïntegreerde Fabricage. Micro-electronica is de sector waar het aandeel vanwege de omvang van de investeringen het kleinst is.

De deelname van het midden- en kleinbedrijf aan ESPRIT is momenteel als volgt verdeeld:

- 113 verschillende ondernemingen met minder dan 100 werknemers
- 48 verschillende ondernemingen met een aantal werknemers tussen 100 en 500

Dit betekent respectievelijk ongeveer 23,4 % en 10,0 % van het aantal ondernemingen dat aan ESPRIT-projecten deelneemt.

De deelname van het midden- en kleinbedrijf aan RACE is momenteel als volgt verdeeld:

- 15 verschillende ondernemingen met minder dan 100 werknemers;
- 23 verschillende ondernemingen met een aantal werknemers tussen 100 en 500.

Dit betekent respectievelijk ongeveer 6,7 % en 10,2 % van het aantal ondernemingen, dat aan Race-projecten deelneemt.

De deelname van het midden- en kleinbedrijf aan Brite is momenteel als volgt verdeeld:

- 32 verschillende ondernemingen met minder dan 100 werknemers;
- 30 verschillende ondernemingen met een aantal werknemers tussen 100 en 500.

Dit betekent respectievelijk ongeveer 10,2 % en 9,6 % van het aantal ondernemingen, dat aan Brite-projecten deelneemt.

Wat Eureka betreft: de 10 op de ministersconferentie van Hannover goedgekeurde projecten zijn volgens de gegevens waarover de Commissie beschikt nog niet gestart; desalniettemin ziet het ernaar uit dat de omvang van de meeste geïnteresseerde ondernemingen groter is dan 500 werknemers. In de huidige situatie, zolang de structuren voor Eureka nog geen vaste vorm hebben aangenomen, lijkt het voorbarig een uitspraak te doen over het mogelijke aandeel van het midden- en kleinbedrijf in Eureka.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 52/86

van de heer Dieter Rogalla (S — D)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(10 april 1986)

(87/C 45/12)

Betreft: Mededeling aan de burgers van de Gemeenschap

1. Welke ervaringen heeft de Commissie opgedaan met de mededeling in het hoofdstuk Mededelingen van het Publikatieblad ⁽¹⁾, waarin zij algemene aandacht vestigt op de in de Gemeenschap geldende beginselen ter voorkoming van dubbele heffing van BTW op gebruikte goederen?

2. Is zij bereid dergelijke mededelingen ook te doen met betrekking tot andere gebieden die voor de burgers van belang zijn en de rechten en verdere relevante gegevens te vermelden?

3. Is zij bereid, als volgend onderwerp voor dergelijke mededelingen, de rechten en plichten van burgers bij overschrijding van de binnengrenzen aan te geven en met name duidelijk mee te delen welke vragen door de douane-ambtenaren niet aan de burgers mogen worden gesteld of welke wenken voor iedere werknemer, iedere huisvrouw en iedere gepensioneerde van nut kunnen zijn (verwijzen naar de hoedanigheid van ontvanger van dienstverlening, van jurist of mededelen dat men op doorreis is) om zich te beschermen tegen ondervragingen die in strijd zijn met de communautaire verworvenheden?

⁽¹⁾ PB nr. C 13 van 21. 1. 1986, blz. 2.

Antwoord van Lord Cockfield

namens de Commissie

(28 augustus 1986)

1. Daar de door het geachte Parlements lid vermelde mededeling eerst in januari 1986 in het Publikatieblad verschenen is, zou het voorbarig zijn reeds een standpunt in te nemen over de met de mededeling opgedane ervaring.

2. De Commissie is voornemens het naar aanleiding van het arrest Cassis de Dijon ⁽¹⁾ gevoerde beleid voort te zetten; de publikatie van de mededeling over het arrest Schul ⁽²⁾ is daar een illustratie van. In het Witboek ⁽³⁾ heeft de Commissie reeds een aantal mededelingen over de belemmeringen voor artikel 30 en volgende van het EEG-Verdrag aangekondigd.

3. Telkens wanneer haar een klacht over het optreden van de douane of buitensporige sancties bereikt, onderzoekt de Commissie de klacht in het licht van de artikelen 30, 36 en 95 van het EEG-Verdrag en richt zij aan de nationale autoriteiten een verzoek om het Gemeenschapsrecht te doen respecteren.

Sedert 1985 verzamelt de Commissie op basis van deze ervaringen de elementen die nodig zijn voor het opstellen van een mededeling waarmee de aandacht van de douane van de Lid-Staten moet worden gevestigd op de verplichtingen die hen bij artikel 30 en volgende van het EEG-Verdrag zijn opgelegd, en waarmee de burgers, maar ook de economische subjecten, worden ingelicht over hun rechten ter zake en de bij het Gemeenschapsrecht geboden rechtsmiddelen.

⁽¹⁾ Zaak 120/78, Jurispr. 1979, blz. 649-665.

⁽²⁾ Zaak 15/81, Jurispr. 1982, blz. 1409.

⁽³⁾ Doc. COM(85) 310 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 57/86

van de heer Ernest Glinne (S — B)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(10 maart 1986)

(87/C 45/13)

Betreft: Door Libië uitgevoerde terroristische acties

Volgens een uit Tripoli afkomstig bericht dat is overgenomen in het dagelijkse bulletin van het persagentschap „Europe” d.d. 8 maart 1986, „heeft het algemene Congres van het Libische volk zojuist besloten „zelfmoordcommando's” in te stellen die de Amerikaanse en zionistische belangen overal zullen treffen en oproepen tot de oprichting, in Libië, van militaire trainingskampen... ten behoeve van alle Arabische broeders”.

Kunnen de ministers mededelen of de politieke samenwerking, in het licht van een dergelijke bedreiging die duidelijk onverenigbaar is met het internationale recht, tegenmaatregelen neemt ter bescherming en ter afschrikking? Kunnen de Twaalf met name deze kwestie niet voorleggen aan de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties en het niveau van hun diplomatieke vertegenwoordiging in Tripoli op staande voet herzien? Vormt de aankondiging dat „overall”, dus ook op het grondgebied van de Lid-Staten van de Gemeenschap, bloedige aanslagen zullen worden gepleegd, niet reeds voldoende aanleiding de status en zelfs de aanwezigheid van diplomatieke vertegenwoordigingen in onze staten te Tripoli te heroverwegen, aangezien het regime van Khadafi niet alleen met concrete gewapende acties dreigt, maar tevens een destabilisatiebeleid voert in Tsjaad en diverse andere Afrikaanse landen?

Antwoord

(15 januari 1987)

Op 27 januari 1986 hebben de Twaalf de verklaringen veroordeeld, ongeacht van welke oorsprong, waarin terreuraanslagen worden gesteund, en hebben zij erop gewezen dat staten die terroristen helpen beschermen, niet kunnen verwachten normale betrekkingen met de Twaalf te onderhouden. Op die datum hebben de Twaalf ook medegedeeld, dat zij hun veiligheidsmaatregelen en samenwerking hadden geïntensiveerd ten einde nieuwe terreurdaden te voorkomen. Sedertdien hebben zij de veiligheid op luchthavens, in havens en op spoorwegstations en de controle door Lid-Staten van personen die de Gemeenschap binnenkomen of verlaten en zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, geïntensiveerd, het visumbeleid verscherpt en maatregelen getroffen om misbruik van de diplomatieke onschendbaarheid te voorkomen.

Op 27 januari hebben zij ook besloten, geen wapens of andere militaire uitrusting te exporteren naar landen die duidelijk betrokken zijn bij de steun aan het terrorisme, maatregelen te nemen om te voorkomen dat uitgevoerde wapens of andere militaire uitrusting voor terroristische doeleinden worden misbruikt, en alles te doen wat in hun vermogen ligt om ervoor te zorgen dat hun onderdanen en hun industrieën geen commercieel voordeel proberen te trekken uit maatregelen die als reactie op terroristische aanslagen en andere terreurdaden zijn genomen.

Op 14 april 1985, nadat duidelijk was geworden dat Libië bij de recente terroristische aanvallen was betrokken, hebben de Twaalf de onaantoonbare bedreigingen van Libische leiders tegen de Lid-Staten met kracht verworpen, welke bedreigingen met opzet gewelddadigheid aanmoedigen en Europa rechtstreeks bedreigen. Zij hebben duidelijk te kennen gegeven dat op ieder optreden van deze aard een krachtig en passend antwoord van de zijde van de Twaalf zal worden gegeven. Zij hebben besloten, het aantal diplomatieke en consulaire functionarissen van Libië in de twaalf landen tot een minimum te beperken, de bewegingsvrijheid van de overblijvende functionarissen te beperken tot hun woonplaats en hen te verplichten een verzoek om vergunning voor enigerlei verplaatsing buiten die plaats in te dienen. Voorts hebben zij besloten de visumprocedures op stringente wijze toe te passen op Libische onderdanen en Libiërs die door een Lid-Staat zijn uitgezet wegens

betrokkenheid bij het internationale terrorisme, niet tot hun land toe te laten. De Twaalf zijn ook overeengekomen, te onderzoeken of hun onderscheiden diplomatieke vertegenwoordigingen in Libië kunnen worden ingekrompen; verscheidene Lid-Staten hebben intussen reeds de omvang van de Libische missies beperkt. Zij onderzoeken ook of niet-diplomatieke en consulaire Libische vertegenwoordigingen in de Twaalf in omvang kunnen worden teruggebracht en of misbruik van diplomatieke voorrechten en immuniteiten kan worden voorkomen door een strengere controle in te voeren op de gebruikmaking daarvan overeenkomstig internationale overeenkomsten.

In antwoord op de door het geachte Parlements lid gestelde specifieke vraag wijzen de Twaalf erop dat de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties zich inderdaad met deze crisis bezighoudt. De Twaalf zullen de toekomstige ontwikkelingen met betrekking tot deze kwestie, die in de Verenigde Naties daaronder begrepen, nauwlettend blijven volgen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 296/86

van de heer Ernest Glinne (S — B)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(13 mei 1986)

(87/C 45/14)

Betreft: Pleidooi van de Poolse dissident Adam Michnik voor een non-rationale democratie in Zuid-Afrika

In augustus 1985 heeft de schrijver Adam Michnik vanuit de gevangenis van Barczewo, waar hij een gevangenisstraf van drie jaar uitzit, aan de Zuidafrikaanse bisschop en Nobelprijswinnaar Desmond Tutu clandestien een korte brief gericht waarin hij zijn veroordeling uitspreekt over de dictaturen „die de macht van het woord hebben vervangen door het woord van de macht, het oorlogsrecht door de oorlogswet, de noodtoestand door een steriele en zinledige manier van denken, die gericht is tegen de groene boom des levens”.

Hebben de geachte ministers kennis genomen van deze aanklacht tegen de apartheid en elke vorm van dictatuur? Kunnen zij laten weten hoe de volledige tekst precies luidde? Welke conclusies verbinden zij aan deze uiting van solidariteit?

Antwoord

(15 januari 1987)

De Ministers zijn niet in kennis gesteld van de brief van de heer Michnik aan bisschop Tutu en kunnen derhalve geen bijzonderheden over die brief geven.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 300/86

van mevrouw Rika De Backer-Van Ocken (PPE — B)
aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-
Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van
de politieke samenwerking bijeen

(13 mei 1986)

(87/C 45/15)

Betreft: Bedrijven met vestigingen in Zuid-Afrika

Medio november 1985 werd de EG-gedragscode voor bedrijven met vestigingen in Zuid-Afrika versterkt en uitgebreid. Onder andere zijn nadere Richtlijnen voorzien om de rapportage van bedrijven te bevorderen.

Kunnen de ministers aangeven hoever de uitwerking van deze nadere Richtlijnen is gevorderd en zijn zij bereid deze na vaststelling zo snel mogelijk aan het Parlement voor te leggen?

Antwoord

(15 januari 1987)

De Twaalf hebben op 13 juni 1986 overeenstemming bereikt over een eenvormig Europees rapportageformulier inzake de EG-gedragscode voor ondernemingen uit de Economische Gemeenschap die dochterondernemingen, bijkantoren of vertegenwoordigingen in Zuid-Afrika hebben. Dit formulier zal binnenkort aan het Europese Parlement worden toegezonden.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 389/86

van de heer Hans-Jürgen Zahorka (PPE — D)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(28 mei 1986)

(87/C 45/16)

Betreft: Mogelijke BTW-vrijstelling voor buitenlandse bussen die in de Bondsrepubliek Duitsland naar een dicht bij de grens gelegen doel reizen

Op 16 april 1986 ontving ik in Straatsburg bezoek van een groep Franse jongeren. De groep overnachtte in Offenburg in de Bondsrepubliek Duitsland; voor talrijke leden van de groep was dit het eerste bezoek aan de Bondsrepubliek. Nadat er urenlang zeer optimistisch gediscussieerd was over de afschaffing van de grenscontroles en een grotere vrijheid van verkeer in Europa, verlangde de douane van de Europa-brug te Kehl per persoon 0,7 Pfennig voor elke in Duitsland afgelegde kilometer, in totaal 7 Duitse mark voor een groep van 20 personen. De bus moest 20 minuten wachten voordat de noodzakelijke BTW-formulieren waren ingevuld. Waarom innen de Duitse autoriteiten dergelijke heffingen waarvan de grootte in geen verhouding

staat tot de moeite van het innen terwijl bij voorbeeld voor zover mij bekend Duitse bussen die Frankrijk binnenkomen dergelijke heffingen niet hoeven te betalen?

Kan de Commissie er eventueel bij de Duitse Bondsregering op aandringen dat voor bezoeken dicht bij de grens vrijstelling van deze vorm van belasting wordt ingevoerd?

Antwoord van Lord Cockfield

namens de Commissie

(11 september 1986)

Overeenkomstig de Zesde BTW-Richtlijn⁽¹⁾ worden vervoerdiensten gewoonlijk belast op de plaats waar het vervoer plaatsvindt, zulks naar verhouding van de afgelegde afstanden. De Bondsrepubliek Duitsland is derhalve gemachtigd buitenlandse bussen te belasten uit hoofde van de op haar grondgebied verrichte vervoerdiensten. De meeste Lid-Staten passen momenteel evenwel een algemene vrijstelling of een nultarief op vervoerdiensten toe ofwel hebben ze besloten buitenlandse bussen niet te belasten.

De Commissie is evenals het geachte Parlements lid van mening dat de belasting in Duitsland van passagiers afkomstig uit andere Lid-Staten ongelukkige gevolgen heeft. De Commissie kan de Bondsrepubliek Duitsland evenwel niet verzoeken het busvervoer vrij te stellen van BTW aangezien de Lid-Staten conform artikel 28, lid 3, van de Zesde BTW-Richtlijn niet verplicht zijn vrijstellingen in te voeren voor handelingen die gewoonlijk worden belast overeenkomstig de bepalingen van de Zesde Richtlijn.

De Commissie zal de Raad binnenkort een voorstel voorleggen voor een Richtlijn die de moeilijkheden aan grensovergangen waarnaar het geachte Parlements lid verwijst, moet oplossen.

⁽¹⁾ PB nr. L 145 van 13. 6. 1977, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 428/86**van de heer Ernest Glinne (S — B)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(28 mei 1986)**(87/C 45/17)***Betreft:** Belgische posttarieven en Europese culturele ruimte

Recentelijk hebben de Belgische Posterijen besloten de buitenlandse tarieven voor drukwerk, kranten, tijdschriften en boeken in het algemeen te verhogen. Het gaat om aanzienlijke verhogingen welke een aantasting betekenen van het concurrentievermogen van de grafische industrie en het uitgeversbedrijf in België, wier activiteiten zijn gericht op export in Europa (waaronder de Benelux), en die derhalve een bedreiging vormen voor het voortbestaan van deze sectoren en voor de werkgelegenheid die zij bieden. Verder zijn de nieuwe tarieven duidelijk in strijd met de letter en de geest van het EG-Verdrag en met de totstandbrenging van de Europese binnenmarkt (artikel 8A van de Europese Akte). Bovendien wordt ook het wezen van de Europese Culturele ruimte door deze bijzonder ongelukkige maatregelen aangetast, met name wat betreft de verspreiding van tijdschriften, instrumenten bij uitstek om elkaars cultuur in de Gemeenschap te leren kennen en te waarderen. Het valt bijzonder te betreuren dat deze nieuwe belemmeringen voor de Europese culturele ruimte worden opgeworpen in het land waar de meeste Europese instellingen zijn gevestigd. Vandaar het verzoek aan de Commissie:

1. zich tot de Belgische minister van Verkeerswezen en Posterijen te wenden om tot een aanvaardbare oplossing te komen, opdat de Belgische Posterijen de kosten voor de binnenlandse bestelling van buitenlandse post niet op de Belgische uitgevers afwentelen;
2. te zoeken naar mogelijkheden om ten spoedigste te komen tot uniforme posttarieven in het intracommunautaire verkeer en tot werkelijke eenheid in de posttarieven voor binnen- en buitenland;
3. in gezamenlijk overleg de verhogingen van de portokosten voor tijdschriften en andere publikaties van cultureel belang met onmiddellijke ingang te beperken, waarbij met name het Belgische Ministerie van Verkeerswezen en Posterijen, maar ook alle Lid-Staten initiatieven moeten ontplooiën.

Antwoord van Lord Cockfield**namens de Commissie***(3 oktober 1986)*

1. Met het geachte Parlementslid betreurt de Commissie de eenzijdige verhoging van de posttarieven door de Belgische posterijen voor zendingen naar het buitenland van drukwerken, dagbladen, tijdschriften en boeken. In dit verband wenst zij de aandacht van de Lid-Staten te vestigen

op de noodzaak van een betere coördinatie van hun optreden op het gebied van de posttarieven.

2. De homogeniteit van de door de Lid-Staten toegepaste posttarieven is een netelige zaak. In deze verwijst de Commissie het geachte Parlementslid naar het antwoord dat zij heeft gegeven op schriftelijke vraag nr. 3134/85 van de heer Raftery ⁽¹⁾.

3. De Commissie zal deze kwestie beslist aansnijden op de komende ontmoeting die zij met de vertegenwoordigers van de posterijen van de Lid-Staten zal hebben.

⁽¹⁾ PB nr. C 290 van 17. 11. 1986, blz. 17.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 438/86**van Lord O'Hagan (ED — GB)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(28 mei 1986)**(87/C 45/18)***Betreft:** Voedselhulp

Door de Europese Gemeenschap wordt in aanzienlijke mate voedselhulp verleend.

1. Welke landen hebben in de afgelopen jaren de meeste hulp ontvangen?
2. Is de distributie van het voedsel in overeenstemming met het gestelde doel?
3. Welke wijzigingen stelt de Commissie voor?
4. Beschikt de Commissie voor de lopende werkzaamheden over voldoende personeel?

Antwoord van de Heer Natali**namens de Commissie***(23 september 1986)*

1. De Gemeenschap verstrekt haar voedselhulp aan ontwikkelingslanden zowel rechtstreeks als indirect via internationale en niet-gouvernementele organisaties. De als rechtstreekse hulp te verstrekken hoeveelheden (afgezien van noodgevallen) worden bepaald aan de hand van vele factoren: het verzoek van het betreffende land, de omvang van zijn structurele voedseltekort en van zijn tegenwoordige voedselproductie, zijn financiële situatie en economisch en sociaal ontwikkelingspeil, zijn capaciteit voor efficiënte verwerking en distributie van voedselhulp en de vorderingen die het maakt op weg naar nationale voedselzelfvoorziening. Bijzonderheden over de toegewezen producten, de geleverde hoeveelheden, de leveringsvoorwaarden en de totale kosten van de voedselhulpmaatregelen worden geregeld aan het Parlement medegedeeld naar aanleiding van de besluiten van de Commissie. Binnenkort zal een overzichtsverslag aan het Parlement worden toegezonden.

Wanneer men de drie hoofdzakelijk als voedselhulp verstrekte produkten (graan, melkpoeder en butteroil) en al de verschillende vormen van voedselhulp beschouwt, dan kan men zeggen dat in 1984/1985 India, Ethiopië en Egypte de meeste voedselhulp hebben ontvangen in totale waarde. Gaat men echter af op de hoeveelheid hulp per inwoner dan zijn tijdens deze periode Kaapverdië, Mauritanië en Nicaragua de landen die het meest hebben ontvangen. Er moet op gewezen worden dat dit soort gegevens hoogst misleidend kan zijn: de extra noodhulp in het kader van het Plan van Dublin van 1985 is niet meegerekend, en evenmin is bijvoorbeeld rekening gehouden met de vervoerkosten die door de Gemeenschap worden betaald, en die soms minstens gelijk zijn aan de kosten van de verstrekte voedingsmiddelen zelf, vooral wanneer deze in landen zonder uitgang naar zee moeten worden afgeleverd.

In deze gegevens wordt geen verschil gemaakt tussen voedselhulp die wordt verstrekt voor het verlichten van hongersnoden, voor voedingsprogramma's, voor ontwikkelingsprojecten, voor vluchtelingenprogramma's of voor structurele steun, wanneer de verkoop van de voedselhulp tegenwaardefondsen oplevert voor de ontwikkeling.

2 en 3. Sinds de goedkeuring van de Verordening (EEG) nr. 3331/82 van de Raad ⁽¹⁾, die het kader aangeeft voor het communautaire voedselhulpbeleid, zijn verscheidene aanpassingsmaatregelen getroffen om het beheer van de voedselhulp te verbeteren en de besluitvorming bij te stellen in de geest van de resolutie van de Raad van 15 november 1983 over voedselhulp voor ontwikkeling. De belangrijkste innovatie was Verordening (EEG) nr. 1775/84 van de Raad over de uitvoering van alternatieve acties in plaats van de levering van voedselhulp ⁽²⁾. De Commissie heeft onlangs de mogelijkheden voor verdere verbeteringen in het beheer van de voedselhulp uitgebreid bestudeerd en zal binnenkort voorstellen indienen voor bepaalde wijzigingen op de basisverordening van de Raad.

4. Ook de personeelsbezetting van de betreffende diensten van de Commissie wordt thans opnieuw bezien in verband met mogelijke wijzigingen in de taakverdeling voor het beheer van de voedselhulp. Evenals bij andere onderdelen van het communautaire ontwikkelingsbeleid zijn de diensten voor het beheer van de voedselhulp altijd onderbezet geweest in vergelijking met die van andere donoren.

⁽¹⁾ PB nr. L 352 van 14. 12. 1982, blz. 1.

⁽²⁾ PB nr. L 165 van 23. 6. 1984, blz. 7.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 490/86
van de heer Luc Beyer de Ryke (LDR — B)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(5 juni 1986)
(87/C 45/19)

Betreft: Belgische posttarieven — standpunt van de Europese Economische Gemeenschap

De Belgische regering heeft onlangs een reeks maatregelen goedgekeurd ter verhoging van de posttarieven voor verzendingen naar het buitenland. Op deze serie maatregelen is in België scherpe kritiek geuit, met name door de afdelingen „drukwerken” van de boeken-, kranten-, weekbladen- en tijdschriftenuitgeverijen.

Wat is het standpunt van de Commissie ten aanzien van gelijke intracommunautaire posttarieven uit het oogpunt van de vorming van een „Europese postruimte”?

Wat zijn de vooruitzichten van de Commissie met betrekking tot het beginsel van een werkelijke gelijkgeschakeling van de posttarieven voor zowel het binnenlandse als het buitenlandse postverkeer?

Wat is de Commissie voornemens te ondernemen naar aanleiding van de Belgische besluiten betreffende de posttarieven, die de uitgeverijen waarvan de produktie op de uitvoer is gericht, benadelen en een belemmering zijn voor de vorming van een Europese culturele ruimte?

Antwoord van Lord Cockfield
namens de Commissie
(31 oktober 1986)

De Commissie moge het geachte Parlementslid verwijzen naar haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 428/86 van de heer Glinne ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Zie blz. 11 van dit Publikatieblad.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 495/86
van de heer Petrus Cornelissen (PPE — NL)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(5 juni 1986)
(87/C 45/20)

Betreft: Luchtverbinding tussen Wenen en Eindhoven door Netherlines

De nieuwe Nederlandse luchtvaartmaatschappij Netherlines streeft ernaar een nieuwe regionale luchtvaartlijn te openen tussen Wenen en Eindhoven.

Tijdens de voorbereiding is gegronde twijfel gerezen over de bereidheid van de KLM deze vlucht op te nemen in haar reservesysteem (Corda). Mede gelet op de precedentwerking die daarvan uit kan gaan, wil ik de Europese Commissie onderstaande vragen stellen. In Nederland

worden in de Tweede Kamer vragen van dezelfde strekking gesteld aan de bevoegde minister.

1. Is het de Europese Commissie bekend dat de regionale luchtvaartmaatschappij *Netherlines* een dagelijkse luchtverbinding v.v. tussen Wenen en Eindhoven wil beginnen?
2. Deelt de Commissie de opvatting dat:
 - a) *Netherlines*, gelet op haar organisatie en luchtvloot, in staat moet worden geacht deze verbinding op verantwoorde wijze uit te voeren;
 - b) gelet op de aanwezigheid van belangrijke multinationale ondernemingen in Wenen en in Noord-Brabant, een voldoende aanbod aan passagiers voor deze verbinding met het door *Netherlines* gebruikte type vliegtuigen aannemelijk is?
3. Kan de Commissie, gelet op het voorgaande, bevestigen dat deze verbinding goed past in haar beleid gericht op bevordering van het regionale luchtverkeer in Europa?
4. Heeft de Commissie kennis genomen van berichten dat de KLM voorsnog niet wil toezeggen deze lijn op te nemen in haar reserveringssysteem (Corda)?
5. Onderschrijft de Commissie de opvatting dat zowel het belang van het regionale luchtverkeer als het belang van de consumenten vraagt dat ook geregelde regionale luchtverbindingen worden opgenomen in de door de grote luchtvaartmaatschappijen gebruikte reserveringssystemen?
6. Kan de Commissie bevestigen dat een uitsluiting van geregelde regionale vluchten uit reserveringssystemen in strijd is met ten minste de geest van de eerste Europese Richtlijn inzake het regionale luchtverkeer?
7. Deelt de Commissie de opvatting dat ook meer in het algemeen openheid van reserveringssystemen voor consument en aanbieder gewenst is en dat reserveringssystemen niet gebruikt moeten worden om bepaalde luchtvaartpolitieke doeleinden te bereiken?
8. Kan de Commissie mededelen of er — gelet op de huidige praktijk bij de luchtvaartmaatschappijen — aanleiding is wettelijke maatregelen voor te stellen om de gewenste openheid van reserveringssystemen te waarborgen?
9. Is de Commissie bereid — voor zover mogelijk — te bevorderen dat de geregelde dagelijkse luchtverbinding tussen Wenen en Eindhoven spoedig van start kan gaan en dat deze vluchten worden opgenomen in de reserveringssystemen van de grote luchtvaartmaatschappijen?

Antwoord van de heer Clinton Davis

namens de Commissie

(13 oktober 1986)

De Commissie is op de hoogte van het voornemen van *Netherlines* om een luchtvaartlijn tussen Wenen en Eindhoven te openen. Het is niet aan de Commissie om te beoordelen of een maatschappij in staat is een verbinding uit te voeren en evenmin of de vraag van de zijde van passagiers voldoende is om de luchtverbinding in stand te houden. Anderzijds is de Commissie het ermee eens dat bedoelde verbinding aansluit bij haar beleid ter bevordering van het interregionale luchtverkeer in Europa.

Er is de Commissie niets bekend over een weigering van de KLM om deze lijn in haar reserveringssysteem op te nemen. De Commissie geeft er dan ook de voorkeur aan in deze geen juridische uitspraak te doen. Zij is evenwel van mening dat opnemng van interregionale luchtverbindingen in de reserveringssystemen van de grote maatschappijen zowel aan de regionale luchtverbindingen als aan de consument ten goede zou komen.

De Commissie, die de mening is toegedaan dat reserveringssystemen neutraal en voor luchtvaartmaatschappijen en consumenten toegankelijk moeten zijn, overweegt of er voor alle luchtvaartmaatschappijen gelijkelijk geldende voorschriften dienen te worden ingevoerd.

Hoewel de Commissie een groot voorstander is van de ontwikkeling van een meer concurrerend luchtvervoersysteem waarmee zowel de luchtvaartmaatschappijen als de consumenten hun voordeel kunnen doen, kan zij niet zorgen voor de totstandbrenging van nieuwe luchtverbindingen. De Commissie zou de totstandkoming van een Neutraal Europees geautomatiseerd Reserveringssysteem, dat zonder enige voorkeur ten aanzien van de te leveren informatie over vluchten voor alle luchtvaartmaatschappijen toegankelijk zou zijn, toejuichen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 496/86

van de heer Horst Seefeld (S — D)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 juni 1986)

(87/C 45/21)

Betreft: Eenvormige modellen voor autopapieren

Is de Commissie bereid om voor de landen van de Europese Gemeenschap eenvormige modellen van autopapieren uit te werken en voor te schrijven? Deelt ze mijn mening dat daardoor misbruiken op de zogenaamde officiële markt bij wederinvoer van voertuigen verhinderd kunnen worden?

Antwoord van de heer Sutherland**namens de Commissie***(23 oktober 1986)*

In haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 846/78 van de heer Müller-Hermann ⁽¹⁾ verklaarde de Commissie niet van plan te zijn om voorstellen te doen betreffende de invoering in de Gemeenschap van een uniform registratiedocument voor motorvoertuigen.

Ook thans acht zij het niet opportuun een uniform registratiedocument voor motorvoertuigen, naar het model van het Duitse registratiedocument, voor te stellen. Weliswaar is het niet uitgesloten dat een dergelijk document ertoe zal bijdragen bepaalde misbruiken tegen te gaan. De invoering van een Europees document alleen voor dat doel zou echter niet voldoende zijn om het vrije goederenverkeer binnen de Gemeenschap in de onderhavige sector duurzaam te verbeteren. Zolang de EG-typegoedkeuring voor motorvoertuigen nog niet in werking is getreden, dient een document als hier bedoeld tevens de technische grondslagen van de typegoedkeuring voor het betrokken automodel in geëigende vorm aan te geven.

Voordat een Europees document kan worden onderzocht moeten derhalve de lopende werkzaamheden tot verbetering van de methoden van typegoedkeuring worden afgerond.

⁽¹⁾ PB nr. C 101 van 23. 4. 1979, blz. 3.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 559/86**van de heer Andrew Pearce (ED — GB)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(6 juni 1986)**(87/C 45/22)*

Betreft: Belemmeringen van het vrije verkeer tussen de Lid-Staten

Kan de voorzitter van de Commissie een bezoek brengen aan de Home Secretary (minister van Binnenlandse Zaken) en aan de Chancellor of the Exchequer (minister van Financiën) van het Verenigd Koninkrijk, aangezien zij de verantwoordelijke ministers zijn voor de paspoortcontrole resp. de douane, ten einde hen heel duidelijk te wijzen op de implicaties van de tussen de regeringsleiders gesloten overeenkomst dat belemmeringen van het vrije verkeer tussen de Lid-Staten tegen 1992 volledig uit de weg moeten zijn geruimd en hen te wijzen op de noodzaak voorbereidingen te treffen voor deze veranderingen in de nabije toekomst?

Antwoord van de heer Delors**namens de Commissie***(24 september 1986)*

De in de Lid-Staten verantwoordelijke autoriteiten worden, zowel door middel van bijeenkomsten als door contacten op technisch niveau, volledig op de hoogte gehouden van de intenties van de Commissie ten aanzien van het volledig uit de weg ruimen van belemmeringen van het vrije verkeer tegen 1992.

De opvatting van de Commissie, die in beginsel en in bijzonderheden door de Europese Raad werd goedgekeurd, is uiteengezet in het *Witboek* over de voltooiing van de interne markt. In de enige Europese Akte wordt opnieuw bevestigd dat de Lid-Staten zich ertoe verbonden hebben deze doelstelling te verwezenlijken. In dit *Witboek* wordt tevens bepaald dat de volledige afschaffing van de personencontrole aan de binnengrenzen van de Gemeenschap tegen 1992 tot stand zal worden gebracht door het geleidelijk uit de weg ruimen van de belemmeringen die aan deze controles ten grondslag liggen.

Deze belemmeringen zijn allereerst te herleiden tot het probleem van de verschillen in de stelsels voor de indirecte belasting in de Lid-Staten, waardoor controle nodig is op de door de reizigers vervoerde goederen. Ten tweede houden zij verband met problemen met betrekking tot het recht betreffende vuurwapens, de wetgeving inzake verdovende middelen, de status van onderdanen van derde landen, het asielrecht, de status van vluchtelingen, het visumbeleid en de voorschriften met betrekking tot uitwijzing.

De Commissie is voornemens deze problemen achtereenvolgens te behandelen overeenkomstig het bij het *Witboek* gevoegde tijdschema, zodat vóór 1992 de binnengrenzen volledig zullen zijn afgeschaft.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 576/86**van de heer Kyriakos Gerontopoulos (PPE — GR)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(9 juni 1986)**(87/C 45/23)*

Betreft: Europese Stichting

Op 29 maart 1982 hebben de Lid-Staten plechtig een intergouvernementele overeenkomst ondertekend ter oprichting van een Europese Stichting die haar zetel te Parijs zou hebben.

In deze overeenkomst is onder andere bepaald — in een gezamenlijke verklaring van de Lid-Staten — dat zij met bekwame spoed moet worden geratificeerd, opdat zij zo snel mogelijk in werking kan treden (artikel 26, lid 2) en tevens dat er sprake is van samenwerking met het Europees Cultureel Centrum te Delphi (artikel 4). Tevens werd bepaald dat er een voorbereidende commissie met duidelijk omschreven bevoegdheden moest worden geformeerd.

Kan de Commissie mededelen welke Lid-Staten deze overeenkomst nog niet hebben geratificeerd, en voorts welke de redenen van deze vertraging zijn?

Kan zij tevens mededelen of er tot nu toe enige samenwerking is geweest tussen de voorbereidende commissie en

het Europees Cultureel Centrum te Delphi, en voorts of genoemde commissie overeenkomstig haar concrete bevoegdheden reeds voorstellen heeft gedaan tot financiering van de Europese Stichting uit andere bronnen naast de communautaire begroting?

Antwoord van de Heer Delors

namens de Commissie

(20 november 1986)

1. Volgens de gegevens waarover de Commissie beschikt hebben Nederland en België de Overeenkomst ter oprichting van de Europese Stichting van 29 maart 1982 niet geratificeerd. In Nederland werd de overeenkomst door de Tweede Kamer van de Staten-Generaal in oktober 1984 goedgekeurd. Momenteel wordt de overeenkomst bestuurd door de Eerste Kamer van de Staten-Generaal. In België werd de overeenkomst in 1984 door het nationale parlement goedgekeurd en ligt momenteel ter onderzoek bij de Gemeenschapsraden.

2. In de bij de overeenkomst van 29 maart 1982 gevoegde verklaring wordt bepaald dat de Europese Stichting op gepaste wijze met bepaalde bestaande instellingen waaronder het Europees Cultureel Centrum te Delphi zal samenwerken. Volgens de gegevens waarover de Commissie beschikt heeft het Europees Cultureel Centrum te Delphi deelgenomen aan de hoorzitting die in 1983 door het Voorbereidend Comité werd georganiseerd met het oog op de voorbereiding van de voorstellen voor het werkprogramma van de Europese Stichting.

3. Het voorbereidend comité is overeenkomstig zijn mandaat reeds begonnen met het zoeken van de nodige externe financieringsbronnen. Er werd een studie verricht met betrekking tot de perspectieven inzake het gebruik van privé-fondsen voor de financiering van de activiteiten van de stichting.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 582/86

van de heer Dieter Rogalla (S — D)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(9 juni 1986)

(87/C 45/24)

Betreft: Douaneformaliteiten op vliegvelden binnen de Europese Gemeenschap, met name in Frankrijk

1. Is het de Commissie bekend dat bij het intracommunautaire verkeer met sportvliegtuigen op de volgende vliegvelden bedragen moeten worden betaald die met buitengewoon moeizaam en lastige douaneformaliteiten gepaard gaan:

— Belfort/Fontaine	Za. + Zo. O/R FRI voor 16.00 uur LT
— Granville	O/R dag tevoren voor 15.00 uur
— St. Etienne	O/R dag tevoren voor 17.00 uur
— Maubeuge	O/R 4 uren
— Abbeville	O/R 24 uren, tel. AD
— Epinal	O/R 24 uren, douane Nancy
— Reims-Prunay	O/R 4 uren
— Rouen (Boos)	O/R 24 uren, tel. AD

enz.

2. Hoe verklaart de Commissie deze beperkingen en waarom zijn de aanmeldingstijden, respectievelijk de controle in Denemarken, Nederland en België, aanzienlijk korter?

3. Hoe verklaart zij de zeer moeilijke situatie op het vliegveld van Tournai-Maubray, waar een controle- en aanmeldingstijd van 48 uren geldt?

4. Is zij bereid zich in te zetten voor vereenvoudiging en harmonisatie en met name verkorting van genoemde tijden; is zij bereid de controleregelingen die op Duitse vliegvelden door de met het toezicht op het luchtverkeer belaste personen als dienstopdracht worden uitgevoerd, als voorbeeld te nemen en voorts ter zake gegevens te verzamelen?

Antwoord van Lord Cockfield

namens de Commissie

(16 oktober 1986)

1. Volgens de gegevens waarover de Commissie beschikt wordt in Frankrijk op 13 internationale luchthavens gedurende 24 uur per dag een permanente, en op 28 andere luchthavens een geregelde douanediens verzekerd. Op een aantal andere vliegvelden worden op verzoek in de regel 24 uur van tevoren in te dienen douanediens verzekerd, met inbegrip van de diverse administratieve werkzaamheden die in het kader van het intracommunautair verkeer van goederen door de douaneautoriteiten worden uitgevoerd. Voor sommige vliegvelden kunnen evenwel bijzondere regelingen worden getroffen.

2. Geen enkele bepaling van het Gemeenschapsrecht verbiedt de Lid-Staten de kosten van douanediens aan de gebruikers aan te rekenen, wanneer om die diensten wordt verzocht op ogenblikken waarop en/of plaatsen waar dergelijke diensten in de regel niet worden verstrekt. Dit beginsel is bijvoorbeeld ook van toepassing wanneer een onderneming om inkleding van een vrachtwagen in het bedrijf zelf verzoekt. De Commissie had tot nu toe geen reden om aan te nemen dat de maatregelen die in Frankrijk op het luchtvervoer van toepassing zijn een aanzienlijke belemmering voor het vrije verkeer binnen de Gemeenschap vormen. Uit punt 1 van dit antwoord blijkt overigens dat in Frankrijk reeds talrijke luchthavens met douanediens ter beschikking staan.

De administratieve organisatie van de grenscontrole valt onder de bevoegdheid van de Lid-Staten, overeenkomstig Richtlijn 86/643/EEG van de Raad van 1 december 1983 ter vereenvoudiging van de fysieke controle en de

administratieve formaliteiten bij het goederenvervoer tussen Lid-Staten ⁽¹⁾; krachtens deze Richtlijn zijn de Lid-Staten verplicht de nodige maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat de wachttijden ten gevolge van de verschillende controles en formaliteiten niet langer zijn dan nodig voor de goede uitvoering daarvan.

3. De Commissie was niet op de hoogte van deze toestand.

4. Zoals het geachte Parlements lid weet, streeft de Commissie naar de afschaffing van alle controles en formaliteiten in het verkeer tussen Lid-Staten tegen 1992. Zij geeft er derhalve de voorkeur aan haar inspanningen daarop te concentreren, veeleer dan bij wijze van tijdelijke maatregel, een nieuwe harmonisering door te voeren. Niettemin heeft zij de Franse autoriteiten ingelicht over de vraag van het geachte Parlements lid en heeft zij hen verzocht erop toe te zien dat de door hen toegepaste regelingen zoveel mogelijk aan de behoeften van de gebruikers tegemoet komen, zonder dat de doeltreffende werking van de douaneadministratie daardoor in gevaar komt. De organisatie van de diensten mag uiteraard geen onredelijk ongemak voor de burgers van de Gemeenschap met zich brengen. Het geachte Parlements lid wordt dan ook verzocht nadere bijzonderheden te verstrekken over hem bekende gevallen waarin zulks zich wel heeft voorgedaan en waarin naar zijn mening een ingrijpen van de Commissie gerechtvaardigd zou kunnen zijn.

⁽¹⁾ PB nr. L 359 van 22. 12. 1983, blz. 8.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 592/86

van de heer Willy Kuijpers (ARC — B)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(9 juni 1986)

(87/C 45/25)

Betreft: ABS-remsysteem — veiligheid

Kan de Commissie mededelen in hoeverre er reeds rapporten bestaan over een verhoogde remveiligheid met het ABS-systeem (elektronisch remsysteem dat aan 15 correcties per seconde pompend remt in gevaarlijke situaties)?

Welke zijn momenteel de toepassingen op de Europese wagenmarkt?

Antwoord van Lord Cockfield

namens de Commissie

(16 september 1986)

Zoals de Commissie reeds in antwoord op schriftelijke vraag 2844/85 van mevrouw Lienemann ⁽¹⁾ heeft medegedeeld, is zij ervan overtuigd dat automatische antiblokkeersystemen (ABS) in het remsysteem van motorvoertuigen een belangrijke bijdrage tot de verkeersveiligheid kunnen leveren; zij heeft derhalve met Richtlijn 85/647/EEG van 23 december 1985 ⁽²⁾ bepalingen voor het verlenen van

vergunningen voor ABS in Richtlijn 71/320/EEG ⁽³⁾ over remsystemen van motorvoertuigen opgenomen.

De Commissie heeft zich om voor de hand liggende redenen niet zelf bezig gehouden met de analyse van de momenteel beschikbare technische gegevens. Hiermede werd een ad hoc werkgroep bestaande uit deskundigen uit de betrokken nationale instanties en beroepsorganisaties belast. Het weliswaar niet gepubliceerde rapport van deze werkgroep heeft de betrokken diensten tot grondslag gediend bij de redactie van de technische bijlagen bij bovenbedoelde Richtlijn.

Aangezien het bepaalde in deze Richtlijn pas op 1 oktober 1986 van kracht wordt beschikt de Commissie niet over nauwkeurige gegevens inzake de aanwending van ABS-systemen die voldoen aan de eisen van de Richtlijn. Naar het schijnt worden dergelijke systemen echter steeds vaker toegepast in enerzijds personenwagens van de betere klasse en anderzijds bij trekkers met opleggers en touringcars.

⁽¹⁾ PB nr. C 156 van 23. 6. 1986.

⁽²⁾ PB nr. L 380 van 31. 12. 1985.

⁽³⁾ PB nr. L 202 van 6. 9. 1971.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 615/86

van de heer François Roelants du Vivier (ARC — B)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(9 juni 1986)

(87/C 45/26)

Betreft: Europese campagne ten behoeve van het landelijk milieu

Het zal de Commissie bekend zijn dat de Raad van Europa besloten heeft om in 1987/1988 aan de hand van het thema van de geïntegreerde ontwikkeling een Europese campagne ten behoeve van het landelijk milieu te houden.

Welke bijdragen denkt de Commissie aan die campagne te leveren?

Antwoord van de heer Andriessen

namens de Commissie

(26 september 1986)

De Commissie neemt als waarnemer deel aan de werkzaamheden van het Internationaal Comité voor Organisatie en Oriëntatie van de Europese campagne ten behoeve van het landelijk milieu waartoe de Raad van Europa besloten heeft. In dat kader onderzoekt de Commissie momenteel welke eventueel haar bijdrage zou kunnen zijn aan nog vast te stellen gemeenschappelijke manifestaties in

samenwerking met de Raad van Europa, met name in samenhang met het Europees Jaar van het Milieu waartoe is besloten door de Raad van de Europese Gemeenschappen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 654/86

van de heer Andrew Pearce (ED — GB)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(19 juni 1986)

(87/C 45/27)

Betreft: Steun voor plaatselijke werkgelegenheidsprojecten

Kan de Commissie mededelen welke Lid-Staten die eventueel in aanmerking komen voor steun uit hoofde van artikel 15 van de EFRO-Verordening (50 % subsidie voor kleine plaatselijke projecten waarmee nieuwe banen worden gecreëerd) tot dusverre nog geen noemenswaardig aantal aanvragen hebben ingediend en of die Lid-Staten daardoor niet gevaar lopen een deel van de gelden uit de communautaire begroting kwijt te raken?

Antwoord van de heer Pfeiffer

namens de Commissie

(28 augustus 1986)

Alle Lid-Staten kunnen in aanmerking komen voor steun op grond van de bepalingen van artikel 15 van de EFRO-Verordening ⁽¹⁾ dat betrekking heeft op maatregelen voor een betere benutting van het eigen ontwikkelingspotentieel van de regio's. De Commissie hecht grote betekenis aan deze regeling en betreurt het dat tot nu toe slechts bijzonder weinig aanvragen om financiering op grond van dit artikel zijn binnengekomen, namelijk van Denemarken, België en het Verenigd Koninkrijk. Het gebrek aan meer aanvragen die in het bijzonder gericht zijn op een betere benutting van het eigen potentieel van de regio's, kan gedeeltelijk worden toegeschreven aan het feit dat deze regeling nog betrekkelijk nieuw is voor de nationale bestuursinstellingen.

De middelen van het EFRO worden besteed, overeenkomstig artikel 4 van de Verordening, binnen marges met beneden- en bovengrenzen voor elke Lid-Staat, die gelden voor een periode van drie jaar. De benedengrens van de marge vormt het minimum dat de Lid-Staat uit het EFRO wordt gewaarborgd voor zover hij tijdens de overeenkomstige periode van drie jaar voldoende aanvragen indient die voldoen aan de bij de Verordening gestelde voorwaarden.

Er is geen steun die speciaal bestemd is voor bepaalde soorten maatregelen zoals die vermeld in artikel 15 en derhalve kan een Lid-Staat voldoende aanvragen indienen zonder een beroep te doen op de bepalingen van dit artikel.

Het ligt echter duidelijk in het belang van de Lid-Staten om van deze bepalingen gebruik te maken, en tevens van alle overige bepalingen van de EFRO-Verordening, teneinde de

hierin vastgestelde prioriteiten en criteria behoorlijk ten uitvoer te leggen en zo in aanmerking te komen voor toewijzing van die middelen die tussen de beneden- en bovengrenzen liggen.

⁽¹⁾ PB nr. L 169 van 28. 6. 1984.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 661/86

van de heer José Barros Moura (COM — P)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(19 juni 1986)

(87/C 45/28)

Betreft: Regels van oorsprong voor Spanje en Portugal

Wat is de stand van zaken bij de onderhandelingen tussen Portugal en Spanje voor het vaststellen van de regels van oorsprong?

Antwoord van Lord Cockfield

namens de Commissie

(2 september 1986)

Overeenkomstig artikel 1, lid 3 van Protocol nr. 3 van de Akte van Toetreding van het Koninkrijk Spanje en de Portugese Republiek heeft de Raad, op voorstel van de Commissie, op 3 maart 1986 Verordening (EEG) nr. 846/86 vastgesteld betreffende de regels inzake oorsprong die van toepassing zijn in het goederenverkeer tussen Spanje en Portugal gedurende de periode dat de overgangsmaatregelen van kracht zijn ⁽¹⁾. De bepalingen van de Verordening zijn sinds 1 maart 1986 van toepassing.

Op 12 maart ontving de Commissie van de Portugese autoriteiten een verzoek om wijziging van de Verordening. Na zorgvuldige bestudering van dit verzoek heeft de Commissie op 2 juli bij de Raad een voorstel ingediend tot wijziging van de Verordening ⁽²⁾ ten einde de harmonieuze ontwikkeling te bevorderen van het handelsverkeer tussen Spanje en Portugal in enkele specifieke sectoren buiten de landbouw waar een groot percentage produkten van oorsprong uit de Gemeenschap van de Tien wordt verwerkt. Dit voorstel heeft geen gevolgen voor de regels inzake oorsprong van toepassing op produkten uit derde landen.

De Raad heeft op basis van dit voorstel op 24 juli 1986 Verordening (EEG) nr. 2474/86 tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 846/86 ⁽³⁾ vastgesteld. De herziene regels zullen vanaf 1 oktober 1986 van toepassing zijn.

⁽¹⁾ PB nr. L 83 van 27. 3. 1986, blz. 1.

⁽²⁾ Doc. COM(86) 312 def.

⁽³⁾ PB nr. L 212 van 2. 8. 1986, blz. 7.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 679/86van de heer **George Patterson (ED — GB)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(1 juli 1986)

(87/C 45/29)

Betreft: Overheidssteun en concurrentie bij het luchtvervoer

Kan de Commissie, naar aanleiding van de onlangs gepubliceerde bedrijfsresultaten van de Vereniging van Europese Luchtvaartmaatschappijen, die voor 1985 een gezamenlijke winst van 1,2 miljard dollar en voor 1986 een geraamde winst van 1,45 miljard dollar aangeven, per Lid-Staat een overzicht geven van:

1. de luchtvaartmaatschappijen die geheel of gedeeltelijk overheidsbezit zijn,
2. de winst of het verlies van die luchtvaartmaatschappijen in de laatste 5 jaar,
3. de eventueel per maatschappij verleende overheidssteun,
4. de mate waarin de interne vliegroutes in de Gemeenschap wettelijk worden beschermd?

Kan zij tevens van geval tot geval mededelen in hoeverre volgens haar overheidssteun en bescherming tegen concurrentie verenigbaar zijn met de Verdragen?

Antwoord van de heer Clinton Davis

namens de Commissie

(27 oktober 1986)

1. De volgende luchtvaartmaatschappijen in de Lid-Staten van de Gemeenschap zijn geheel of gedeeltelijk overheidsbezit:

België	— Sabena
Denemarken	— SAS
Frankrijk	— Air France
Bondsrepubliek Duitsland	— Lufthansa
Griekenland	— Olympic Airways
Ierland	— Aer Lingus
Italië	— Alitalia
Luxemburg	— Luxair
Nederland	— KLM
Portugal	— Air Portugal
Spanje	— Iberia
Verenigd Koninkrijk	— British Airways

2. Voor informatie over exploitatiewinsten of -verliezen zij het geachte Parlementslid verwezen naar de luchtvaartmaatschappijen zelf.

3. De Commissie is momenteel bezig met een onderzoek inzake de omvang van de overheidssteun in de luchtvaartsector. Zij kan derhalve niet de door het geachte Parlementslid gevraagde gegevens publiceren alvorens zij een besluit heeft genomen inzake de stelsels van steunverlening in deze sector.

4. Vliegrecchten op routes tussen de Lid-Staten worden toegekend via bilaterale overeenkomsten tussen de Lid-

Staten. Deze overeenkomsten komen, behalve in enkele gevallen, neer op een de facto wettige bescherming. De enige algemene uitzondering vormt de EG-Richtlijn inzake interregionale luchtdiensten die vliegrecchten over het algemeen binnen haar werkingssfeer toekent. De Commissie acht deze situatie onbevredigend en heeft stappen ondernomen om in de Raad een discussie op gang te brengen over de toegang tot de markt ⁽¹⁾. Daarna zal de Commissie een desbetreffend voorstel aan de Raad voorleggen.

(¹) Doc. COM(86) 424.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 721/86van mevrouw **Anne-Marie Lizin (S — B)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(2 juli 1986)

(87/C 45/30)

Betreft: Het vervolg op Tsjernobyl: distributie van jodiumtabletten

Eén van de maatregelen die door een aantal staten na het ongeluk met de kerncentrale van Tsjernobyl zijn genomen is de distributie van jodiumtabletten (in Polen en een aantal Duitse deelstaten).

Kan de Commissie zich nauwkeurig gegevens verschaffen over de voorwaarden waaronder deze distributie plaatsvindt en de gevolgen van het gebruik van deze tabletten voor de gezondheid van de betrokken personen?

Antwoord van de heer Clinton Davis

namens de Commissie

(28 oktober 1986)

Volgens de informatie, waarover de Commissie beschikt, is in Polen onmiddellijk nadat was vastgesteld dat de wolk een concentratie radioactief jodium bevatte, jodium in de vorm van joodoplossingen onder kinderen gedistribueerd. Individuele metingen bij kinderen die na het ongeluk naar de Lid-Staten van de Gemeenschap terugkeerden, hebben uitgewezen dat de opname van radioactief jodium desondanks in een orde van grootte van ongeveer 5 000 Bequerel lag.

In de Bondsrepubliek Duitsland heeft er van overheidswege geen distributie van jodiumtabletten plaatsgevonden. De Commissie voor stralingsbescherming van het Bondsministerie van Binnenlandse Zaken heeft veelvuldig gewaarschuwd voor het ongecontroleerd innemen van jodiumtabletten, omdat de nadelige effecten hiervan in de schildklier bij de in dit geval gemeten stralingdosis wel eens groter zouden kunnen zijn dan de gunstige effecten in de vorm van verlaging van de dosis in de schildklier.

Dat neemt echter niet weg dat enkelen ondanks de waarschuwing, die ook van medische organisaties is uitgegaan, toch jodiumtabletten ingenomen hebben.

Er is tot nu toe geen melding gemaakt van thyreotoxische crises door het innemen van jodiumtabletten.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 736/86

van de heer Dieter Rogalla (S — D)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(2 juli 1986)

(87/C 45/31)

Betreft: Het meenemen van bier in vaten als gastgeschenk

1. Weet de Commissie dat Bochum en Sheffield al 35 jaar zustersteden zijn en is zij bereid kennis te nemen van het feestprogramma van een naar aanleiding hiervan in Sheffield georganiseerde week?

2. Is de Commissie bereid in verband hiermee bij de Britse douane te informeren naar de uiterst trage, de medemens veronachtzame inklaring van enkele duizenden liters bier van de brouwerijen Fiege en Vest uit het Roergebied, die de Bochumse delegatie naar Sheffield had meegenomen?

3. Is de Commissie het met mij eens dat voor feestgeschenken die bedoeld zijn ter versterking van de banden tussen twee Europese steden geen belastingheffing nodig zou moeten zijn en dat op grond van de douane-unie al lang geregeld zou moeten zijn dat bier als waar binnen de Gemeenschap meegenomen kan worden?

4. Hoe verklaart de Commissie dat de afzonderlijke douane- en belastingdiensten — niet alleen in het Verenigd Koninkrijk — zo weinig rekening houden met deze Europese werkelijkheid en ook in uitzonderlijke gevallen niet bereid zijn dergelijke waren voorlopig vrij door te laten om de eventuele heffingen achteraf te innen?

5. Welke concrete conclusies en voorstellen denkt de Commissie uit te werken en wanneer om te bereiken dat het vervoer van goederen die als geschenk bedoeld zijn, in het belang van de burgers soepel verloopt?

Antwoord van Lord Cockfield

namens de Commissie

(19 september 1986)

1. De Commissie verwelkomt stedenbanden als een uitstekend middel voor een beter begrip tussen de volkeren.

2 en 4. Het is de Commissie niet mogelijk een standpunt in te nemen met betrekking tot het verwijt van de uiterst

slepende en „de medemens veronachtzame” afwikkeling van de invoer van enkele duizenden liters bier door de Engelse douane, daar de gegevens van het door het geachte Parlements lid medegedeelde bericht van de deelnemers aan de reis hiertoe niet volstaan.

3 en 5. De Commissie is het zeker met het geachte Parlements lid eens, dat manifestaties in verband met stedenbanden een zeer positieve bijdrage leveren tot de totstandbrenging van een Europa van de Burgers, doch dit feit rechtvaardigt geen volledige ontheffing van de belastingen op goederen, die naar aanleiding van dergelijke manifestaties worden geconsumeerd. In het door het geachte Parlements lid aangekaarte geval moeten derhalve voor de in het Verenigd Koninkrijk ingevoerde hoeveelheden bier, terecht de in deze Lid-Staat bij invoer respectievelijk verbruik van bier toepasselijke heffingen worden betaald. Bij nakoming van de bewijsplicht behoeft daarentegen voor de uitgevoerde hoeveelheid bier in de Bondsrepubliek Duitsland geen bieraccijns en BTW te worden betaald.

Hierdoor wordt gewaarborgd dat het Duitse en Engelse bier, dat naar aanleiding van de manifestatie wordt gedronken, fiscaal op gelijke voet wordt behandeld.

In het onderhavige geval kan het tenslotte de vraag zijn, of de in artikel 57-59 van de Richtlijn 83/181/EEG ⁽¹⁾ van de Raad van 28 maart 1983 voorziene belastingvrijstellingen in het kader van internationale betrekkingen, van toepassing zijn op feestgeschenken uit hoofde van stedekoppelingen, daar ingevolge artikel 58 van deze Richtlijn in ieder geval alcoholhoudende producten van een dergelijke belastingvrijstelling zijn uitgesloten.

⁽¹⁾ PB nr. L 105 van 23. 4. 1983, blz. 38.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 748/86

van de heer Pierre Bernard-Reymond (PPE — F)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(2 juli 1986)

(87/C 45/32)

Betreft: Boterproductie

Europa slaagt er niet in alle boter die het produceert, op de markt te brengen. Er ligt thans 1 200 000 ton boter opgeslagen, waarvan de bewaring gedurende ongeveer drie jaar 1 Ecu per ton en per dag kost. Om de voorraden te kunnen verminderen is Europa verplicht ze tegen opruimprijzen te verkopen. Boter waarvoor de Gemeenschap aan de Europese producent 2 000 dollar per ton betaalt, wordt aan de Sovjetunie tegen 450 dollar per ton doorverkocht. Ondanks deze zeer benarde situatie blijft Europa via het Verenigd Koninkrijk boter uit Nieuw-Zeeland invoeren: 81 000 ton in 1985!

Terzelfder tijd vraagt men aan de Franse producenten wier inkomen de helft bedraagt van dat van de Nieuwzeelandse boeren die gemiddeld 150 koeien per bedrijf hebben, hun

produktie te beperken; door de invoering van quota zijn sinds 1983 in Frankrijk 85 000 bedrijven verdwenen!

Ondertussen zijn in Nieuw-Zeeland de produktie en de producentenprijzen respectievelijk met 15 en 34 % gestegen.

Kan de Commissie deze cijfers bevestigen of op de laatste stand brengen en kan zij mededelen of zij voornemens is deze situatie te verhelpen?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie**

(7 oktober 1986)

Op 24 juli 1986 bedroeg de botervoorraad 1 358 303 ton waarvan ongeveer 67 000 ton ten minste drie jaar en ongeveer 49 300 ton langer dan 18 maanden waren opgeslagen. Naar schatting bedragen de ten laste van de begroting komende opslagkosten over drie jaar, met inbegrip van de vaste in- en uitslagkosten en de kosten in verband met de vastlegging van financiële middelen iets minder dan 1 Ecu per ton per dag. De door de interventiebureaus betaalde interventieprijs bedraagt momenteel 3 232 Ecu per ton hetgeen neerkomt op 3 240 USD.

Aan het Verenigd Koninkrijk was in 1985 inderdaad toestemming verleend voor de invoer van 81 000 ton boter uit Nieuw-Zeeland. Voor de volgende jaren blijft deze toestemming echter beperkt tot:

79 000 ton voor 1986,

76 500 ton voor 1987,

74 500 ton voor 1988,

dus een constante vermindering ten opzichte van de 165 811 ton voor 1973 (het eerste jaar waarin Protocol nr. 18 van kracht was).

Ook de Raad is zich bewust van het feit dat de communautaire botermarkt in grote problemen verkeert met name in het Verenigd Koninkrijk. Dit is het gevolg van veranderingen die zich de laatste tien jaar hebben voltrokken in de produktie en het verbruik. Overeengekomen is dat de bijzondere bepalingen ter zake van de toegang van Nieuwzeelandse boter na 1988 op grond van deze factoren opnieuw zouden worden gezien.

In Nieuw-Zeeland bedroeg de prijs die de melkproducenten in het melkprijsjaar juni 1985-mei 1986 ontvingen 4,00 Nieuwzeelandse dollar per kilo melkvet. Wanneer het gemiddelde vetgehalte wordt gesteld op 4,78 %, komt deze prijs overeen met 12,3 Ecu per 100 kilogram melk. De gemiddelde in Frankrijk in 1984 per 100 kilogram melk van 3,7 % ontvangen prijs bedroeg 22,99 Ecu (68,9 % hoger). Over het eerste halfjaar 1985 wordt de gemiddelde melkprijs in Frankrijk op 5 % hoger geschat dan in 1984.

De gemiddelde aan de Nieuwzeelandse boeren uitbetaalde prijs is in 1985/1986 vergeleken bij 1983/1984 met 17,7 % (op basis van het melkvet) gestegen, hetgeen ongeveer

overeenkomt met de stijging van de kosten bij de melkproducenten. Over dit laatste tijdvak steeg de melkproductie in Nieuw-Zeeland met 7,7 %.

Op grond van de ontvangen informatie, zal de helft van de Nieuwzeelandse producenten dit jaar een negatief netto-inkomen ontvangen. De in Nieuw-Zeeland voor 1986/1987 vastgestelde basisprijs ligt 44 % lager dan de prijs in 1985/1986 uitbetaalde prijs. Men verwacht dat deze prijsdaling een negatief effect heeft op de Nieuwzeelandse melkproduktie.

Om de situatie met name in internationaal verband te verbeteren is de Commissie voornemens om, mede gezien de toezeggingen van de Nieuwzeelandse autoriteiten, te samen met deze alles in het werk te stellen om te komen tot een meer geordend functioneren van de wereldmarkten tegen lonender prijzen voor melkprodukten, hetgeen zowel in het belang van de produktie in de Gemeenschap als van die in derde landen is.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 754/86

van mevrouw Raymonde Dury (S — B)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(2 juli 1986)

(87/C 45/33)

Betreft: Europees jaar van de Verkeersveiligheid

In België wordt, geïnspireerd door het Europese Jaar van de Verkeersveiligheid een campagne gevoerd waarin wordt gewezen op het vraagstuk betreffende het onderhoud van de wegen, georganiseerd door de Nationale Federatie van Wegenbouwers (FNER).

Het accent ligt daarbij op het feit dat de staat van het wegennet belangrijk is voor de veiligheid van de weggebruikers, terwijl gewoonlijk de veiligheidsmaatregelen betrekking hebben op het gedrag van de weggebruiker.

1. Kan de Commissie mededelen of andere Lid-Staten in dit Europese jaar van de Verkeersveiligheid het accent hebben gelegd op het belang van externe factoren zoals de goede staat van de wegen, de bewegwijzering, enz.?
2. Kan de Commissie na zes maanden reeds een eerste indruk geven van de invloed van dit Europese Jaar van de Verkeersveiligheid op de regeringen van de Lid-Staten en op de weggebruikers en van de tot dusver bereikte concrete resultaten?

Antwoord van de heer Clinton Davis
namens de Commissie
(29 augustus 1986)

1. De Commissie en de Raad erkennen dat de staat van de infrastructuur een belangrijk element is in de veiligheid van het wegverkeer, naast het gedrag van de weggebruikers en de staat van de voertuigen. Daarom vinden activiteiten van dezelfde aard als die in België plaats in met name Italië, Frankrijk en Griekenland, dit in de vorm van congressen, seminars en campagnes tot bewustmaking van de publieke opinie, en ook in andere Lid-Statens.

2. Het is te vroeg om de resultaten van de activiteiten in het kader van het Europese Jaar van de Verkeersveiligheid 1986 te evalueren, want deze zijn op diverse wijze gericht op effecten op korte, middellange en lange termijn, en met sommige activiteiten is pas in het voorjaar van 1986 begonnen. Het werk ten behoeve van de verkeersveiligheid omvat velerlei bijdragen in de vorm van publiciteit, opleiding en onderwijs, wetgeving en onderzoek, en daardoor is het moeilijk bepaalde resultaten aan bepaalde maatregelen toe te schrijven. De Commissie zal de Raad tegen eind 1986 een voorlopig verslag doen toekomen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 772/86

van de heer Jean-Claude Pasty (RDE — F)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(4 juli 1986)

(87/C 45/34)

Betreft: Geïntegreerde ontwikkelingsactie voor de Limousin

De regionale overheid van de Limousin heeft op aanraden van bepaalde diensten van de Commissie een programma opgesteld voor een geïntegreerde ontwikkelingsactie, te financieren uit de verschillende structuurfondsen van de Gemeenschap (EOGFL — Oriëntatie, EFRO, ESF).

In de begroting voor 1985 van het EFRO zijn kredieten opgenomen voor een eerste gedeelte van de projecten die onder deze geïntegreerde actie vallen. Naar het schijnt is deze geïntegreerde actie echter niet als geheel goedgekeurd omdat dit zou betekenen dat de kredieten, uitgesmeerd over verscheidene jaren, apart worden vermeld, zoals het geval is geweest bij andere geïntegreerde acties of programma's die door de Gemeenschap werden gefinancierd.

Bijgevolg worden de genomen maatregelen van geval tot geval gefinancierd, waardoor elke serieuze poging tot programmering ongewis wordt.

Is de Commissie niet van mening dat, gelet op de door de regionale overheid van de Limousin betrachtte planning en coherentie bij de voorgestelde acties, het ogenblik is gekomen om deze geïntegreerde actie in de vorm van een Verordening te gieten, waarin nauwkeurig wordt aangegeven welke financiële middelen de verschillende fondsen van de Gemeenschap toezeggen voor de ontwikkeling van deze regio in de komende vijf tot zes jaar?

Antwoord van de heer Varfis
namens de Commissie
(19 september 1986)

In 1984/1985 werd een studie ter voorbereiding van een geïntegreerde ontwikkelingsactie gemaakt betreffende het noordelijk gedeelte van het Centraal Massief en het grootste gedeelte van de regio's Auvergne en Limousin. Zo werd een studieverslag aan de Commissie voorgelegd dat een samenhangend geheel van acties en overheids- en particuliere investeringen omvat; als zodanig vormt dit studieverslag geen programma voor geïntegreerde acties. De Commissie nam 75 % van de totale kosten van deze studie voor haar rekening. De financiering van studies ter voorbereiding van een geïntegreerde ontwikkelingsactie houdt geenszins automatisch een financieringsverplichting door de verschillende fondsen van de Gemeenschap in. Bovendien is het zo dat de voor elk van deze fondsen kenmerkende voorschriften gelden, ongeacht of er een dergelijke studie bestaat.

Voorts is het juist dat een eerste tranche projecten welke deel uitmaken van deze voorbereidende studie door het EFRO mede wordt bekostigd (besluit van de Commissie van 20 december 1985 voor medefinanciering ten behoeve van infrastructuurinvesteringen in de Limousin voor een totaalbedrag van 42 400 000 Franse franken).

Het is eveneens juist dat deze studie ter voorbereiding van een geïntegreerde ontwikkelingsactie in juli 1986 niet in haar geheel door de Commissie werd goedgekeurd, aangezien de diensten van de Commissie nog aan het wachten waren op aanvullende informatie op het ontwerp-eindverslag, met name over het geografisch gebied waarin de geïntegreerde ontwikkelingsactie zal plaatsvinden.

Niettemin dienden de Franse autoriteiten in augustus 1986 een ontwerp voor een geïntegreerd ontwikkelingsprogramma voor het noordelijk gedeelte van het Centraal Massief bij de Commissie in dat deze op het punt staat in behandeling te nemen.

Ten einde een concreet karakter te verlenen aan de vele studies ter voorbereiding van geïntegreerde ontwikkelingsacties die zij van een aantal Lid-Statens ontving, keurde de Commissie op 16 juli 1986 een mededeling aan de Raad en het Parlement goed inzake de inhoud en de uitvoeringswijzen van de geïntegreerde benadering ⁽¹⁾.

Doordat bij de goedkeuring van deze mededeling de inhoud, de doelstellingen, de criteria en de procedures voor

de geïntegreerde acties werden vastgesteld, kunnen de acties in een tweede fase, nadat de ontwerp-programma's door de Commissie zijn onderzocht, worden opgezet.

(¹) Doc. COM(86) 401 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 783/86

van de heer Dieter Rogalla (S — D)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(4 juli 1986)

(87/C 45/35)

Betreft: Aangifte van goederen

1. Is het juist dat de goederen die door spoorwegmaatschappijen (of door de in treinen werkende restauratie- en slaapwagenmaatschappijen) of luchtvaartmaatschappijen (of de cateringbedrijven daarvan) op de trajecten worden meegevoerd, onderworpen zijn aan douane- of belastingcontrole in de respectievelijke Lid-Staten?
2. Op welke rechtsgronden berusten deze controles?
3. a) Welke kosten voor administratie en toezicht zijn daarmee enerzijds voor de betrokken vervoersbedrijven en anderzijds voor de douane-autoriteiten gemoeid?
- b) Hoe worden deze kosten voor administratie en toezicht per hoeveelheid goederen en per aantal administratief en toezichthoudend personeel berekend?
4. Welke initiatieven heeft de Commissie in de afgelopen jaren genomen, respectievelijk is zij van plan te nemen om deze — binnen de douane- en economische unie duidelijk onzinnige — controles definitief en gedeceideerd te bestrijden en volgens welk rooster kunnen deze op korte termijn, d.w.z. uiterlijk binnen twee jaar, definitief worden afgeschaft?
5. Is de Commissie ook niet van mening dat er geen noemenswaardige economische gevolgen zouden optreden als dergelijke controles en toezicht van vandaag op morgen zouden worden afgeschaft, en kan zij niet zorgen voor een desbetreffend initiatief ter gelegenheid van de eerstvolgende ontmoeting van staatshoofden en regeringsleiders?

Antwoord van Lord Cockfield

namens de Commissie

(13 oktober 1986)

1 en 2. De Commissie neemt aan dat de vraag van het geachte Parlementslid het spoorweg- en luchtvervoer in de Gemeenschap betreft, aangezien de noodzaak van controle op produkten uit derde landen vanzelf spreekt en geen nadere uitleg behoeft.

Momenteel controleren de Lid-Staten nog steeds voor verschillende doeleinden goederen die hun grondgebied binnenkomen of verlaten. In de praktijk worden een betrekkelijk klein deel van deze goederen gecontroleerd, hetzij op ongeregelde tijdstippen, hetzij wanneer men denkt dat er een bijzonder risico is. Bovendien krijgen vervoerders bij veel activiteiten met een minimum aan controles te maken, en zowel spoorwegen als luchtvaartmaatschappijen profiteren van sterke vereenvoudigingen in hun betrekkingen met de douane. De nu nog bestaande controles zijn gebaseerd op een reeks van voorschriften, waarvan de belangrijkste te maken hebben met indirecte belastingen, doch de douanedienst moet ook nagaan of aan een reeks van nationale en communautaire voorschriften met betrekking tot verschillende aspecten van het goederenverkeer wordt voldaan. Op een aantal van deze terreinen is op communautair niveau een zekere mate van harmonisatie bereikt, waardoor het ingrijpend karakter wordt beperkt van deze controles, die in elk geval moeten worden uitgevoerd om te voldoen aan de beginselen van het Gemeenschapsrecht, met name artikelen 30-36 van het EEG-Verdrag alsmede de bepalingen van de Richtlijn 83/643/EEG van de Raad ter vereenvoudiging van de fysieke controle en de administratieve formaliteiten bij het goederenvervoer tussen de Lid-Staten (¹), die de Lid-Staten verplicht te zorgen dat deze controles zo weinig mogelijk vertraging geven.

3. De Commissie is niet in staat deze informatie te verstrekken zonder uitvoerige onderzoeken in te stellen, waarvoor de financiële middelen ontbreken.

4. Enerzijds is de Commissie in voortdurend contact met de autoriteiten van de Lid-Staten, en verzoekt hen regelmatig om stappen te nemen om bijzondere moeilijkheden uit de weg te ruimen. Wanneer een aantal individuele gevallen een patroon te zien geven, kan de Commissie relevante conclusies trekken, en zich daarover in algemene zin tot een Lid-Staat wenden. Veel gevallen worden aldus tot tevredenheid van de klager opgelost. Zonodig is de Commissie bereid een procedure tegen een Lid-Staat in te stellen.

Aan de andere kant is het geachte Parlementslid niet onbekend met het programma van de Commissie voor de voltooiing van de interne markt van de Gemeenschap. Dit programma is gebaseerd op de overtuiging dat, zoals het geachte Parlementslid opmerkt, dergelijke controles geen zin hebben in een economische gemeenschap. De Commissie is echter genoodzaakt haar overtuigingen op dit punt af te wegen tegen haar realistisch besef van de situatie, en kan in de praktijk niet serieus verwachten dat alle resterende controles op de goederen als door het geachte Parlementslid genoemd uit de weg kunnen worden geruimd zonder een reeks andere doelstellingen tot stand te brengen, de bereiking waarvan factoren zal wegnemen die momenteel gelden als rechtvaardiging voor sommige controles, doch die niet terstond kunnen worden gerealiseerd. Niettemin stelt het *Witboek* van de Commissie van juni 1985 een aantal maatregelen in de komende twee jaar in het vooruitzicht, die een essentieel onderdeel vormen van haar strategie voor het wegnemen van alle hinderpalen voor het

vrije verkeer van goederen in de Gemeenschap omstreeks 1992. In het bijzonder dient opgemerkt de verwijzing naar het zes jaar oude voorstel voor een Richtlijn betreffende de communautaire regeling inzake de toepassing van de belasting over de toegevoegde waarde en de accijnzen op bevoorradingsprodukten van schepen en luchtvaartuigen, zomede van internationale treinen ⁽²⁾. De aanneming in 1986 van deze Richtlijn, zoals in het *Witboek* wordt voorgesteld, zou de grensoverschrijdende activiteiten vergemakkelijken van de restauratie- en slaapwagenmaatschappijen van de spoorwegen en de cateringbedrijven van de luchtvaartmaatschappijen, zoals door het geachte Parlements lid genoemd.

5. De Commissie is het met het geachte Parlements lid eens, en meent bovendien dat de staatshoofden en regeringsleiders reeds in voldoende mate te kennen hebben gegeven — zeer recentelijk door in Luxemburg de Europese Akte goed te keuren als wel in de conclusies van de Europese Raad in Den Haag van juni 1986 — dat zij inzien dat de bedoelde maatregelen economisch van geen belang zijn. Anderzijds betekent het bestaan van een aantal uiteenlopende motiveringen voor het handhaven van deze maatregelen dat de Commissie een realistische benadering moet volgen die ruim genoeg is om tegemoet te komen aan de verschillende bezwaren die zich kunnen voordoen wanneer afschaffing van de maatregelen wordt nagestreefd.

⁽¹⁾ PB nr. L 359 van 22. 12. 1983, blz. 8.

⁽²⁾ PB nr. C 31 van 8. 2. 1980.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 840/86

van de heer Luc Beyer de Ryke (LDR — B)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(10 juli 1986)
(87/C 45/36)

Betreft: Overcapaciteit van de handelsvloot der Lid-Staten

De heer Groenendijk, fungerend voorzitter van het Comité van redersverenigingen van de Europese Gemeenschappen, heeft onlangs de overcapaciteit van de wereldkoopvaardijvloot aan de kaak gesteld en de aandacht gevestigd op de vermindering van het aandeel van de Europese zeereederij op de wereldmarkt voor de lijnscheepvaart. Hij heeft de Raad verweten met de armen over elkaar te zitten terwijl de situatie van de koopvaardijvloot zienderogen verslechtert.

Wat denkt de Commissie van het standpunt van het Comité van redersverenigingen van de Europese Gemeenschap?

Antwoord van de heer Clinton Davis namens de Commissie (20 oktober 1986)

De Commissie maakte in haar Memorandum inzake vervoer over zee van 14 maart 1985 ⁽¹⁾ gewag van de overcapaciteit van de zeevaartmarkt en van de achteruitgang van de vloot van de Gemeenschap.

Overcapaciteit als gevolg van de stagnatie in de wereldhandel heeft het effect van de werkelijke oorzaken van de achteruitgang nog vergroot. Een van deze oorzaken is de toename van de protectionistische maatregelen van andere landen. De Commissie betreurt dat haar voorstellen om het hoofd te bieden aan deze protectionistische maatregelen nog niet zijn goedgekeurd en zij begrijpt de teleurstelling van het Comité van Redersverenigingen van de Europese Gemeenschap (CAACE). Zij begrijpt evenwel ook, gezien de uiterst moeilijke vraagstukken waarvoor tot dusver nog geen oplossing kon worden gevonden, dat de besluitvorming bij de Raad tijd vergt; zij deelt dan ook niet de mening van de CAACE dat de Raad werkeloos heeft toegezien. Bovendien heeft het Europese Parlement nog niet haar advies uitgebracht over het Memorandum van de Commissie.

⁽¹⁾ Doc. COM(85) 90 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 845/86

van de heer Horst Seefeld (S — D)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(10 juli 1986)
(87/C 45/37)

Betreft: Invoer van brandstof in jerrycans

1. Is het de Commissie bekend dat de landen van de Europese Gemeenschap uiteenlopende voorschriften hebben voor de invoer van brandstoffen in jerrycans?

2. Is de Commissie het met mij eens dat hierdoor onzekerheid wordt geschapen, met name vanwege het feit dat in sommige landen een volstrekt invoerverbod bestaat en in andere landen invoerrechten moeten worden betaald?

3. Wat heeft de Commissie tot op heden gedaan om verandering te brengen in deze onaangename toestand, respectievelijk welke stappen denkt zij hiertoe te nemen?

Antwoord van Lord Cockfield**namens de Commissie***(19 september 1986)*

1 en 2. Zoals de Commissie reeds in haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 659/83 ⁽¹⁾ heeft medegedeeld, voorziet de Vierde Richtlijn 78/1033/EEG van de Raad van 19 december 1978 ⁽²⁾, houdende wijziging van de Richtlijn 69/169/EEG van 28 mei 1969 betreffende de vrijstellingen van omzetbelastingen en accijnzen die bij invoer in het internationale reizigersverkeer worden geheven, voor elk motorvoertuig, een vrijstelling voor in draagbare reservoirs vervoerde brandstof voor een hoeveelheid van ten hoogste 10 liter. Een Lid-Staat kan derhalve de ingevoerde motorbrandstof onder de bovengenoemde omstandigheden niet belasten.

In overeenstemming met de Richtlijn hebben de Lid-Staten echter de mogelijkheid de nationale bepalingen op het gebied van het bezit en vervoer van motorbrandstof te wijzigen. Bepaalde Lid-Staten maken van deze mogelijkheid gebruik en verbieden de invoer van benzine in dergelijke reservoirs.

3. De Commissie is voorshands niet voornemens bij de Raad andere voorstellen dienaangaande in te dienen.

⁽¹⁾ PB nr. C 271 van 8. 10. 1983.

⁽²⁾ PB nr. L 366 van 28. 12. 1978, blz. 31.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 860/86**van de heer Lambert Croux (PPE — B)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(10 juli 1986)**(87/C 45/38)*

Betreft: Vaarbewijs voor sportvaart op Europese binnenwateren

In een aantal Lid-Staten van de Gemeenschap moeten de eigenaars van een vaartuig over een vaarbewijs beschikken, willen zij op de binnenwateren worden toegelaten. Onderdanen van andere Lid-Staten, waar een dergelijk bewijs niet wordt uitgereikt, ondervinden aldus problemen wanneer zij de watersport ook over de grens heen willen beoefenen.

Kan de Commissie mededelen:

1. in welke Lid-Staten van de Europese Gemeenschap de verplichting tot het bezit van een vaarbewijs bij de wet is voorgeschreven?
2. welke Europese richtlijnen er terzake bestaan, die het de sportvaarders mogelijk moeten maken zich ongehinderd op de Europese binnenwateren te bewegen?

3. of zij voornemens is met betrekking tot deze kwestie initiatieven te nemen, opdat ook het vrije verkeer van personen op de binnenwateren gerealiseerd wordt?

Antwoord van de heer Clinton Davis**namens de Commissie***(18 september 1986)*

1. In verschillende Lid-Staten zijn om veiligheidsredenen voor het bevaren van de binnenwateren op nationaal of lokaal niveau vaarbewijzen vereist voor bepaalde soorten pleziervaartuigen. De Commissie neemt aan dat in de meeste gevallen de betreffende regelingen voor vreemdelingen op een soepele wijze worden toegepast zolang zij door overlegging van een getuigschrift uit hun eigen land kunnen bewijzen over de nodige bekwaamheid te beschikken om hun boot te besturen.

In de Bondsrepubliek Duitsland zijn evenwel vaarbewijzen vereist voor alle boten met motoren van meer dan 5 PK; dit kan voor buitenlanders aanleiding geven tot moeilijkheden, indien met hun land geen bilaterale overeenkomst inzake wederzijdse erkenning is gesloten. In Nederland zullen vanaf 1987 nationale vaarbewijzen vereist zijn voor boten die langer zijn dan 15 meter of een snelheid van meer dan 20 km/uur (speed-boten) kunnen ontwikkelen maar zullen buitenlanders met een geldig nationaal getuigschrift hun boten op de Nederlandse wateren mogen gebruiken.

2. Er bestaan nog geen communautaire Richtlijnen inzake het ongehinderd grensoverschrijdend verkeer van pleziervaartuigen binnen de Gemeenschap.

3. De Commissie is bezig met het uitwerken van een ontwerp voor een Richtlijn betreffende de wederzijdse erkenning van vaarbewijzen voor de commerciële binnenvaart en het uitwerken van een communautair vaarbewijs zou een volgende stap kunnen zijn. Dergelijke maatregelen worden met betrekking tot pleziervaartuigen momenteel niet overwogen wegens de grote verscheidenheid van vaartuigen en waterwegen, de betrekkelijk flexibele situatie in de Lid-Staten en de noodzaak om prioriteit te verlenen aan andere punten op het programma van de Commissie.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 869/86**van mevrouw Maria Lisa Cinciari Rodano (COM — I)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(14 juli 1986)**(87/C 45/39)*

Betreft: Zimbabwe — Betrekking van de vrouwen bij het ontwikkelingsproces

Overwegende dat in het indicatieve ontwerp voor Lomé III dat met Zimbabwe is gesloten, onder meer prioriteit wordt gegeven aan maatregelen tot verdeling van land aan de boeren;

overwegende dat in dit indicatieve ontwerp melding wordt gemaakt van de noodzaak de vrouwen zoveel mogelijk bij het ontwikkelingsproces te betrekken;

overwegende dat de wetgeving van Zimbabwe een gelijke behandeling van mannen en vrouwen voorschrijft en dat het bevorderen van deze gelijkheid een van de doelstellingen van de regering is;

zou ik de Commissie de volgende vraag willen stellen: is zij voornemens erop toe te zien dat in de programma's voor de landbouwontwikkeling in Zimbabwe waarvoor in het kader van Lomé III financiële steun wordt verleend, de vrouwen, wier bijdrage op het gebied van de landbouw van de allergrootste betekenis is, beschouwd worden als houders van de landbouw- en veeteeltvergunningen en niet slechts als medewerkers van de gezinshoofden hierbij betrokken worden, opdat zij in staat zullen zijn rechtstreeks krediet op te nemen en technische bijstand aan te vragen en te kunnen deelnemen aan de verkoop en verhandeling van de verbouwde produkten?

Antwoord van de heer Natali
namens de Commissie
(25 september 1986)

Zoals het geachte Parlementslid benadrukt, wordt in het Indicatief Programma van Zimbabwe duidelijk melding gemaakt van het feit dat de vrouwen bij het ontwikkelingsproces betrokken zullen worden. Bijgevolg vormt het effect dat de projecten en programma's zullen hebben op de bevordering van de rol van de vrouw in Zimbabwe een belangrijk criterium wanneer over de essentie van de communautaire steun in dat land moet worden geoordeeld.

De Commissie heeft reeds een ontwikkelingsproject voor de fruit- en groenteteelt gefinancierd met een bedrag van 2 900 000 Ecu. Dit project richt zich voor een groot deel direct op de vrouwen van een plattelandsgebied (Mashonaland — East Province) waar het mannelijk deel van de bevolking in groten getale is weggetrokken en waar bijgevolg de vrouwen van deze migrerende arbeiders gedwongen zijn zich met de landbouw bezig te houden, met inbegrip van de bovengenoemde cultures. De verwezenlijking van dit project zal het werk van deze vrouwen in waarde doen stijgen, doordat produktie en handel van landbouwprodukten winstgevend worden.

De Commissie zal er op blijven toezien dat de in principe gunstige gevolgen van zowel dit project als van toekomstige acties, die in het kader van de Derde Overeenkomst van Lomé zullen worden gefinancierd, ook werkelijk merkbaar zullen worden. Voorwaarden die met name van belang zijn voor het bereiken van deze doelstelling zijn het meer toegankelijk maken van voorlichting en landbouwkrediet voor plattelandsvrouwen, en hun actieve deelname aan diverse landbouworganisaties. De Commissie zal hieraan alle aandacht besteden die nodig is.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 894/86
van de heer Thomas Raftery (PPE — IRL)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(14 juli 1986)
(87/C 45/40)

Betreft: Harmonisatie van verkeersborden

1. Is het de Commissie bekend dat het feit dat de verkeersborden in Noord-Ierland in mijlen en die in Zuid-Ierland in kilometers worden uitgedrukt, zeer verwarrend is voor reizigers tussen de beide delen van Ierland?
2. Zo ja, kan de Commissie mededelen welke vooruitgang is geboekt bij de harmonisatie van verkeersborden in de Lid-Staten en vooral bij het op één lijn brengen van het Verenigd Koninkrijk met de rest van de Gemeenschap?

Antwoord van de heer Clinton Davis
namens de Commissie
(3 oktober 1986)

Verkeersaanwijzingen en andere technische kenmerken van internationale hoofdverkeerswegen (E-wegen) zijn geregeld in een op 15 november 1975 onder auspiciën van de Economische Commissie voor Europa (ECE) van de Verenigde Naties ondertekende Europese Overeenkomst inzake hoofdwegen.

Aangezien specifieke communautaire bepalingen over deze materie ontbreken, wordt het geachte Parlementslid verzocht zich met vragen rechtstreeks te wenden tot het secretariaat van de ECE in Genève.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 925/86
van de heer Andrew Pearce (ED- GB)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(16 juli 1986)
(87/C 45/41)

Betreft: Vrije markt in het luchtvervoer

Welke maatregelen is de Commissie voornemens te nemen ten aanzien van de recente hernieuwing van het monopolie van Scandinavian Air System (SAS) op bepaalde routes, zoals de diensten op Denemarken, hetgeen in strijd lijkt met de communautaire voorstellen voor een vrije markt in het luchtvervoer?

Antwoord van de heer Sutherland**namens de Commissie***(26 september 1986)*

De voorstellen van de Commissie voor een communautair beleid in de sector luchtvervoer houden een gecontroleerde liberalisatie in van bestaande afspraken en gedragingen alsmede regels inzake de toegang tot intracommunautaire routes.

Ook indien de Raad deze voorstellen niet aanvaardt zijn de luchtvaartmaatschappijen verplicht de algemene voorschriften van het EEG-Verdrag te eerbiedigen, inzonderheid de mededingingsvoorschriften. Deze voorschriften behelzen een verbod van misbruik van een machtspositie door een luchtvaartonderneming met een monopoliepositie.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 930/86**van de heer Florus Wijsenbeek (LDR — NL)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(16 juli 1986)**(87/C 45/42)*

Betreft: Het rapport van de Wetenschappelijke Raad van het Regeringsbeleid

Heeft de Commissie kennis genomen van het rapport van de Nederlandse Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid inzake de Europese politiek en met name de aanbevelingen inzake de sanering van het Gemeenschappelijk landbouwbeleid daarin?

Zo ja, hoe staan deze voorstellen ten opzichte van de eerder gedane voorstellen in het *Groenboek* van de Commissie? Is de Commissie van zins op enigerlei wijze aan de gedane voorstellen gevolg te geven of om erop te reageren. Zo ja, hoe; zo nee, waarom niet?

Antwoord van de heer Andriessen**namens de Commissie***(26 september 1986)*

De Commissie heeft het door de Nederlandse Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid (WRR) opgestelde rapport over de Europese integratie ontvangen. Het is een zeer interessant rapport dat op vele punten overeenstemt met de analyses van de Commissie zoals die zijn geformuleerd in haar mededeling betreffende de voltooiing van de interne markt, alsmede in het *Groenboek* over de perspectieven voor het gemeenschappelijk landbouwbeleid en de vervolgdokumentatie hierop.

Het lijkt geen twijfel dat totstandbrenging van integratie en coherentie doelstellingen zijn waarop de Gemeenschap haar actie voortdurend en bij voorrang moet richten. Wat de middelen betreft waarmee deze doelstellingen moeten worden bereikt, met name als onderdeel van de aanpassing van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, behoren de

suggesties van de WRR tot de talrijke door de Commissie in haar *Groenboek* naar voren gebrachte mogelijkheden. Ondertussen is hieruit reeds een keuze gemaakt en in bepaalde gevallen zijn deze keuzes gevolgd door besluiten van de Raad. Wegens de specifieke kenmerken van de landbouwsector zou het evenwel illusoir zijn onmiddellijk resultaten te verwachten. De gezondmaking van de situatie kan namelijk slechts geleidelijk aan gebeuren via een langdurig volgehouden en coherent optreden. Tegen die achtergrond moet een beleidsplan worden opgesteld waarmee rekening houdend met de actuele politieke en economische beperkingen, de in uitvoering genomen maatregelen tot een zo goed mogelijk einde kunnen worden gebracht. In dit verband deelt de Commissie in het bijzonder de inzichten in het rapport van de WRR inzake het belang van de institutionele aspecten.

Het rapport is door de WRR opgesteld voor de Nederlandse regering. Het vormt, met vele andere rapporten over actuele onderwerpen, een nuttige bijdrage voor het denken van de Commissie over deze materie.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 960/86**van de heer John Hume (S — GB)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(16 juli 1986)**(87/C 45/43)*

Betreft: Turf

Kan de Commissie nadere inlichtingen verschaffen over de ontwikkelingsprojecten voor turf die sinds 12 augustus 1982 steun van de Gemeenschap hebben ontvangen?

Antwoord van de heer Mosar**namens de Commissie***(19 september 1986)*

Tijdens de betreffende periode is door het Europees Regionaal Ontwikkelingsfonds steun ter hoogte van 50 000 pond sterling verleend voor investeringen in de turfproductie door Prunty Peats Ltd., Lisnaskea, Noord-Ierland.

In de zone van demonstratieprojecten zijn in 1983 contracten gesloten met de Waterford Coöperatie inzake Gemeenschapssteun van 1 228 miljoen Ecu voor een op verschillende soorten vaste brandstof (onder meer turf) werkende boiler en met Peat Power (Ierland) inzake een subsidie van 0,815 miljoen Ecu voor een project voor het drogen en persen van turf. In 1984 werd een contract gesloten met Bord na Mona inzake een subsidie van 0,555 miljoen Ecu voor een project voor het maken van turfbriketten met gebruik van een rookgasdrooginstallatie.

In het derde Onderzoeks- en Ontwikkelingsprogramma voor niet-nucleaire energiebronnen van 1985 is een deelprogramma opgenomen voor vaste brandstoffen. Dit

deelprogramma bevat een project voor de verbetering van de verbranding en het gebruik van turf als brandstof, dat wordt uitgevoerd door het Schotse Landbouwonderzoeksinstituut, met Gemeenschapssteun van 0,226 miljoen Ecu; projecten van het University College te Dublin voor een op turfballetjes werkende boiler met bijbehorende controlevoorzieningen, met subsidies van in totaal 0,136 miljoen Ecu, en een project van het Nationale Onderwijsinstituut te Limerick voor het onttrekken van water en asfalt aan turf, waarvoor 0,2 miljoen Ecu steun is uitgetrokken.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 975/86**van de heer John McCartin (PPE — IRL)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(23 juli 1986)**(87/C 45/44)***Betreft:** Steun voor kleine boeren in Ierland

Kan de Commissie mededelen of steun aan kleine boeren in Ierland uit hoofde van de regeling voor ernstige probleemgebieden kan worden geweigerd op grond van het feit dat de aanvrager een hoger inkomen uit sociale steun betreft dan uit zijn landbouwactiviteiten?

Antwoord van de heer Andriessen**namens de Commissie***(26 september 1986)*

In titel III van Verordening (EEG) nr. 797/85 van de Raad ⁽¹⁾ is bepaald dat het de Lid-Staten is toegestaan in gebieden die voorkomen op de communautaire lijst van probleemgebieden als bedoeld in Richtlijn 75/268/EEG ⁽²⁾ jaarlijkse compenserende vergoedingen voor de uitoefening van de landbouw toe te kennen. In Ierland wordt deze steunmaatregel slechts toegepast voor die producenten wier inkomen uit de landbouw niet minder bedraagt dan 50 % van hun totale inkomen.

⁽¹⁾ PB nr. L 93 van 30. 3. 1985, blz. 1.

⁽²⁾ PB nr. L 128 van 19. 5. 1975, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 978/86**van de heer François Roelants du Vivier (ARC — B)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(23 juli 1986)**(87/C 45/45)***Betreft:** Stadsverval

In haar antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 593/84 ⁽¹⁾ deelde de Commissie mede dat een studie naar de problematiek van het stadsverval eind 1984 klaar zou komen.

Zou de Commissie mij de resultaten van deze studie kunnen geven en mij kunnen mededelen welk gevolg zij hieraan heeft gegeven?

⁽¹⁾ PB nr. C 301 van 12. 11. 1984, blz. 8.

Antwoord van de heer Pfeiffer**namens de Commissie***(25 september 1986)*

De door het geachte Parlements lid bedoelde studie is door de Commissie in 1984 ondernomen. Na het oorspronkelijke voorstel (regionaal beleid en problematiek van het stadsverval) bleek het vervolgens noodzakelijk het onderzoek aan te vullen met een studie over de problematiek van de stadsuitbreiding (tweede fase van de studie) en het onderzoek tevens uit te breiden tot de twee nieuwe landen van de Gemeenschap Spanje en Portugal (derde fase van de betreffende fase). Volgens het contract dat met de groep van onafhankelijke deskundigen is gesloten moet het ontwerp-eindrapport van de studie in de loop van januari 1987 aan de stuurgroep voor deze studie worden voorgelegd.

Aangezien de Commissie nog niet over het eindrapport van de studie beschikt is zij niet in staat om de door het geachte Parlements lid gevraagde inlichtingen te verstrekken.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 980/86**van de heer Ben Visser (S — NL)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(23 juli 1986)**(87/C 45/46)***Betreft:** Basisnormen voor ioniserende straling

1. Onderschrijft U nog steeds de opvatting dat de ICRP-normen (Internationale Commissie voor Stralings-

bescherming) na de bijstelling in 1978 ten opzichte van de bijstelling in 1965 nooit meer dan met een factor twee soepeler is geworden ⁽¹⁾?

2. Is het juist dat de normen voor inademen van zwavel-35 bij die bijstelling dertig keer soepeler zijn geworden, dat de tritium-norm voor inademing zesmaal en voor inslikken 3,3 maal soepeler werd ⁽²⁾?
3. Is het voorts juist dat na de invoering van de oude ICRP-normen de in druk verschenen norm voor plutonium tien keer hoger was dan eigenlijk — volgens de eigen uitgangspunten van de ICRP — toelaatbaar was?
4. a) Onderschrijft U de opvatting dat jonge radiologische werkers wanneer zij aan de maximaal toelaatbare dosis straling van 5 rem/jaar toekomen een hogere kans (10 — 50 %), dan wel verdubbeling volgens sommige deskundigen) hebben aan kanker te sterven als zij rond de 40 of 45 jaar oud zijn?
- b) Bent U het eens met de opvatting dat een vrouw die een dosis van 5 rem/jaar ontvangt, een kans loopt aan borstkanker te sterven die net zo groot is als het totale risico van kankersterfte bij mannen, een reden waarom ook voor hen een limiet van een halve rem/jaar niet zou mogen worden overschreden?
5. Is het juist dat de ICRP aanbeveelt de risicofactor van 0,4 % per Sv te gebruiken, die afgeleid werd van een groepsgemiddelde limiet voor volwassenen, en dat daarbij dus geen rekening is gehouden met individuele limieten voor kwetsbare personen als jeugdigen en zwangere vrouwen ⁽³⁾? Nemen kinderen inderdaad honderd keer zoveel plutonium uit het milieu op als volwassenen?
6. Wanneer worden de ICRP-normen opnieuw aangepast? Wordt daarbij het Europese Parlement ingeschakeld?

(1) PB nr. C 93 van 23. 4. 1981, blz.9, zie antwoord op schriftelijke vraag 1905/80.

(2) Zie artikel in weekblad *Vrij Nederland*, 7 juni 1986, blz.4.

(3) Zie minderheidsadvies inzake stralingsbescherming in Nederland, uitgebracht door de Gezondheidsraad, nr. 1984/20, blz. 144.

Antwoord van de heer Clinton Davis

namens de Commissie

(24 oktober 1986)

1. De ICRP heeft sinds 1965 haar aanbevelingen met betrekking tot de basisgrenswaarden bij globale blootstelling voor de stralingsbescherming van blootgestelde werknemers niet gewijzigd; daarentegen wordt een middeling, die voorheen door toepassing van een sommeringsformule over een aantal jaren mogelijk was, niet meer toegepast. De Commissie wijst erop dat de stralingsbescherming op drie hoofdprincipes berust, namelijk nut, optimalisering (ALARA) en beperking. Deze principes zijn

in de Richtlijn van de Raad met betrekking tot basisnormen voor de bescherming van de gezondheid van de bevolking en van de werkers tegen de aan ioniserende straling verbonden gevaren van 1980 ⁽¹⁾ en 1984 ⁽²⁾ overgenomen (artikel 6).

De secundaire grenswaarden voor opname in het lichaam werden na de aanbevelingen van ICRP in 1978 rekening houdend met de in de twee decennia daarvoor opgedane wetenschappelijke ervaring op het gebied van stralingsbescherming, biologie en geneeskunde opnieuw berekend en door de ICRP in de jaren 1979 tot 1981 gepubliceerd (zie ICRP 30).

Daarbij is het aantal nucliden waarvoor waarden zijn berekend aanzienlijk verhoogd en is de indeling aan de hand van metabole eigenschappen verfijnd. De vroegere waarden kunnen met de huidige worden vergeleken, wanneer rekening wordt gehouden met bovengenoemde beperkingen.

In het antwoord op vraag 1905/80 van de heer De Goede ⁽³⁾ wordt een overzicht gegeven van de resultaten van een vergelijking van secundaire grenswaarden.

2. Zuiver getalsmatig zijn de genoemde verhoudingen voor zwavel en tritium correct.

3. Deze vraag heeft betrekking op de totstandkoming van de aanbeveling van de ICRP, nu bijna 30 jaar geleden.

4a. Het stralingsrisico neemt met het stijgen van de leeftijd af. De ICRP heeft een gemiddeld risico van 1,65 % Sv (-1) vastgesteld. Het risico bij jonge mannen is rekening houdend met de leeftijd ongeveer 1,2 maal zo hoog en neemt gestaag af tot 0,15 maal; bij vrouwen zijn de getallen als volgt: 1,5 maal zo hoog bij jonge vrouwen en 0,35 maal bij oudere vrouwen; gemiddeld over het beroepsleven is deze waarde 0,6 voor mannen en 0,85 voor vrouwen (zie ook ICRP 27).

4b. De individuele risicofactor is 1,5 % Sv (-1) voor vrouwen en 1 % Sv (-1) voor mannen. Aangezien er in het beroepsleven wordt gestreefd naar gelijke rechten en er geen onderscheid naar geslacht mag worden gemaakt, heeft de ICRP de waarde 1,25 % Sv (-1) aanbevolen (zie ook ICRP 27).

5. De door de ICRP gebruikte risicofactor is opgebouwd uit het individuele risico van 1,25 % Sv (-1) en een genetische risicofactor van 0,4 % Sv (-1) voor de eerste twee generaties, d.w.z. 1,65 % Sv in totaal.

De opname van plutonium is voor volwassenen en kinderen vrijwel gelijk. Voor de niet gespeende kinderen is de opname aanzienlijk hoger. In de basisnormen van Euratom zijn in bijlage III opnamegrenswaarden aangegeven. Daarbij is erop gewezen dat deze waarden uitsluitend betrekking hebben op volwassenen. Bij kinderen dient rekening te worden gehouden met de anatomische en fysiologische kenmerken waardoor wijzigingen in deze waarden noodzakelijk kunnen zijn.

6. Voor zover de Commissie bekend zijn voor het eind van het decennium geen nieuwe wetenschappelijke aanbevelingen van de ICRP te verwachten.

De Commissie richt zich bij de uitwerking respectievelijk aanpassing van de Euratom-Richtlijnen voor stralingsbescherming in hoofdzaak op de aanbevelingen van de ICRP.

In het kader van de in artikel 31 van het Euratom-Verdrag voorgeschreven procedure wordt het Europese Parlement geraadpleegd.

(1) PB nr. L 246 van 17. 9. 1980.

(2) PB nr. L 265 van 5. 10. 1984.

(3) PB nr. C 93 van 23. 4. 1981, blz. 9

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 986/86

van de heer Jaak Vandemeulebroucke (ARC — B)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(23 juli 1986)
(87/C 45/47)

Betreft: Belgische steunaanvragen in het kader van het Europees Sociaal Fonds (ESF)

Herhaaldelijk werd door bepaalde kringen in België gesteld dat België de jongste jaren vrij vaak aanvragen voor steun uit hoofde van het Europees Sociaal Fonds indiende, die vanwege het feit dat ze foutief en/of onvolledig geformuleerd werden niet konden worden gehonoreerd.

Dit wordt vooral ook beweerd wat betreft de aanvragen van de Belgische Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening en als verklaring aangehaald voor de daling van het bedrag dat door deze dienst in het kader van het ESF verworven werd.

Graag zou ik van de Commissie vernemen in hoeverre deze geruchten op waarheid berusten?

Antwoord van de heer Marín
namens de Commissie
(29 september 1986)

De steunbedragen die de gemeenschap in het kader van het Europees Sociaal Fonds aan België heeft verleend bedroegen 23 miljoen Ecu in 1981, 23 miljoen Ecu in 1982 en 32 miljoen Ecu in 1983 (vastleggingskredieten). Sedert de inwerkingtreding van de voorschriften voor het Europees Sociaal Fonds, naar aanleiding van de heroverweging in 1983, heeft België in 1984 91 miljoen Ecu aan vastleggingskredieten ontvangen, 96 miljoen Ecu in 1985 en 30 miljoen Ecu in 1986. Dit laatste bedrag houdt hoofdzakelijk verband met een vermindering van het door België

aangevraagde totale bedrag, namelijk 69 miljoen Ecu in 1986 tegenover 171 miljoen Ecu in 1985. De percentages van de goedgekeurde bedragen in verhouding tot de aangevraagde bedragen bedroegen 56 % in 1985 en 44 % in 1986. Deze percentages zijn te vergelijken met die van de overige Lid-Staten, namelijk 44 % in 1985 en 48 % in 1986.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1008/86
van de heer Florus Wijsenbeek (LDR — NL)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(23 juli 1986)
(87/C 45/48)

Betreft: De verkeersveiligheid

Aangezien de Bondsrepubliek het dragen van veiligheidsriemen op de achterbank van personenauto's verplicht heeft gesteld en ook België hiertoe over zal gaan, acht de Commissie het niet opportuun zulk een maatregel ook in de andere Lid-Staten te doen invoeren?

Wil de Commissie hiertoe een aanbeveling doen of acht zij andere middelen meer geëigend?

Antwoord van de heer Clinton Davis
namens de Commissie
(25 september 1986)

De Commissie is zeker voorstander van de huidige maatregelen in een aantal Lid-Staten om het dragen van veiligheidsgordels op de achterbank van personenauto's verplicht te stellen. Zij acht het evenwel zeer verontrustend dat het dragen van veiligheidsgordels vooraan en het installeren van veiligheidsgordels achteraan in sommige Lid-Staten nog niet verplicht is. In het kader van de besprekingen betreffende mogelijke communautaire maatregelen op het gebied van de verkeersveiligheid zoals voorgesteld in de resolutie van het Parlement van februari 1986 overweegt de Commissie momenteel de aan de voorstellen inzake veiligheidsgordels te geven draagwijdte, vorm en prioriteit.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1028/86

van mevrouw Johanna Maij-Weggen (PPE — NL)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(23 juli 1986)
(87/C 45/49)

Betreft: Verplichting tot het dragen van een veiligheids-gordel achterin een auto

Is het de Commissie bekend dat het vanaf 1 juli 1986 voor West-Duitsers verplicht is om zowel op de voorbank als op de achterbank van de auto een autogordel te dragen, op straffe van 40 Duitse marken per overtreding?

Is het de Commissie bekend dat deze nieuwe regeling niet geldt voor niet-Duitse automobilisten en hun niet-Duitse passagiers, maar dat deze verplicht worden om zich op de Duitse autowegen te houden aan de „autogordelregels” van hun eigen land?

Realiseert de Commissie zich dat dit betekent dat iedere West-Duitse politieagent op de hoogte moet zijn van de „autogordelregels” van elk ander Europees land en dat op basis daarvan bij overtreding in West-Duitsland boetes kunnen worden opgelegd?

Kan de Commissie mededelen welke „autogordelregels” gelden in elk van de EG-Lid-Statens?

Vindt de Commissie niet dat het, gezien de merkwaardige situatie op de Duitse autowegen, tijd wordt om dit soort regelgeving op EG-niveau te harmoniseren en zo ja, wanneer kan een voorstel ter zake tegemoet worden gezien?

Antwoord van de heer Clinton Davis
namens de Commissie
(25 september 1986)

De Commissie heeft kennis van het feit dat in de Bondsrepubliek Duitsland het dragen van veiligheids-gordels op de achterbank van auto's vanaf 1 juli 1986 verplicht is, alsook van de boete welke in geval van niet-naleving van dat voorschrift wordt opgelegd. Deze voorschriften zijn eveneens op niet-Duitse automobilisten van toepassing, evenwel alleen indien hun auto's achterin met veiligheidsgordels zijn uitgerust; de door het geachte Parlements-lid in de tweede en derde alinea van haar vraag omschreven eventualiteiten doen zich evenwel niet voor.

Met betrekking tot het herzien van de regels inzake veiligheidsgordels in de Lid-Statens en de voornemens van de Commissie zij hierbij verwezen naar de antwoorden van

de Commissie op schriftelijke vragen nr. 416/86 van de heer Kuijpers ⁽¹⁾ en nr. 1008/86 van de heer Wijsenbeek ⁽²⁾.

⁽¹⁾ PB C 330 van 22. 12. 1986, blz.20
⁽²⁾ Zie blz. 29 van dit Publikatieblad.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1029/86

van mevrouw Anne-Josée André (LDR — B)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(23 juli 1986)
(87/C 45/50)

Betreft: Derde tranche van de steun van het EFRO voor 1986

De Commissie heeft in mei haar goedkeuring gehecht aan de derde tranche van de steun van het EFRO voor het jaar 1986. In het kader van deze tranche heeft België een financiële bijdrage van de Gemeenschap van 71 134 842 Bfr. ontvangen die ten goede is gekomen aan twee infrastructuurinvesteringsprojecten in Vlaanderen (doc. PE 106.236). In juni 1986 heeft de Commissie de vierde tranche 1986 goedgekeurd van steun van het EFRO die verdeeld is over afzonderlijke investeringsprojecten in Duitsland, Griekenland, Spanje, Ierland, Italië en het Verenigd Koninkrijk.

a) Kan de Commissie mededelen waarom geen enkel Waals project in aanmerking is gekomen voor steun van het EFRO bij de derde tranche voor 1986?

b) Kan de Commissie voorts uitleggen waarom geen enkel Belgisch project in aanmerking is gekomen voor steun van het EFRO bij de vierde tranche voor 1986?

Antwoord van de heer Pfeiffer
namens de Commissie
(25 september 1986)

De Commissie bundelt alle besluiten tot steunverlening die op een bepaalde datum genomen konden worden in tranches van EFRO-steun.

De samenstelling van deze tranches is het resultaat van een onderzoek dat op zijn beurt bepaald wordt door allerlei elementen, zoals het aantal en de aard van de aanvragen, de indieningsdatum en kwesties in verband met de verkiesbaarheid en het onderzoek.

Zodoende kan de nationale of regionale verdeling van de toegekende steun niet steekhoudend worden beoordeeld in het kader van één of zelfs meerdere tranches. Beoordeling heeft alleen zin over een jaar of zelfs verscheidene jaren.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1073/86
van de heer Lambert Croux (PPE — B)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(31 juli 1986)
(87/C 45/51)

Betreft: Registratie van recombinant DNA-onderzoek

In haar antwoord van 18 juli 1985 op mijn schriftelijke vraag nr. 1017/85 ⁽¹⁾ gaf de Commissie een overzicht van de toepassing door de Lid-Staten van Aanbeveling 82/472/EEG ⁽²⁾ van de Raad. Aansluitend op de alsdan verstrekte informatie moge ik de Commissie thans vragen:

1. Is in Italië de aangekondigde toepassing van de aanbeveling reeds tot stand gekomen?
2. Welke zijn de vooruitzichten voor de nieuw toegetreden Lid-Staten Spanje en Portugal?
3. Hebben in de overige Lid-Staten de voorziene regelingen geleid tot werkelijke toepassing in de praktijk?
4. Is het mogelijk, vier jaar na de datum van de Aanbeveling van de Raad, te besluiten of de registratie in de onderscheiden Lid-Staten op een bevredigende wijze verloopt ten aanzien van de doelstellingen van de aanbeveling?

⁽¹⁾ PB. nr. C 341 van 31. 12. 1985, blz. 24.

⁽²⁾ PB. nr. L 213 van 21. 7. 1982, blz. 15.

Antwoord van de heer Narjes
namens de Commissie
(23 oktober 1986)

1. Voor zover thans bekend is heeft Italië Aanbeveling 82/472/EEG nog niet ten uitvoer gelegd.

2. De Commissie heeft onlangs een bijeenkomst met hooggeplaatste ambtenaren uit de Lid-Staten georganiseerd (die op 29 — 30 april 1986 heeft plaatsgevonden in Brussel), ten einde van gedachten te wisselen over de regeling op het gebied van de biotechnologie. Negen Lid-Staten, met inbegrip van Spanje, waren op die bijeenkomst vertegenwoordigd. Met betrekking tot het probleem van de kennisgeving van laboratoriumonderzoek, als aanbevolen in Aanbeveling 82/472/EEG, blijkt de enige regeling in Spanje inzake micro-organismen een wet te zijn die geldt voor gewassen. Er werden verdere contacten met Spaanse en Portugese hooggeplaatste ambtenaren gelegd.

3 en 4. Volgens de studie die de Commissie in 1984 heeft verricht om de tenuitvoerlegging van Aanbeveling 82/472/EEG van de Raad te beoordelen en op grond van de op de bijeenkomst in Brussel verkregen informatie wordt het laboratoriumwerk in de verschillende Lid-Staten in het algemeen op de juiste wijze aangepakt.

De tendens bestaat er thans in van het laboratoriumwerk op de produktie op industriële schaal over te gaan en het huidige op de bijeenkomst uitgesproken standpunt is dat het veeleer de risico's van toxiciteit, pathogeniteit en ecotoxiciteit dan het feit van de recombinatie zijn die tot

basis moeten dienen voor de regelingen op het gebied van recombinant DNA organismen en de bijproducten daarvan.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1075/86
van de heer Lambert Croux (PPE — B)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
31 juli 1986
(87/C 45/52)

Betreft: Recombinant DNA-onderzoek

Door de Aanbeveling 82/472/EEG ⁽¹⁾ van de Raad heeft de Gemeenschap het grote belang aangetoond dat zij hecht aan dit wetenschappelijk onderzoek.

Is de Commissie in de mogelijkheid te evalueren welke de stand van zaken is en welke de perspectieven zijn voor dit onderzoek in de Europese Gemeenschap?

Zijn er kwantitatieve en/of kwalitatieve indicatoren beschikbaar, welke toelaten een beeld te krijgen over de ontwikkeling terzake onder meer in vergelijking met de evolutie in de Verenigde Staten, Japan en de Sovjetunie?

⁽¹⁾ PB. nr. L 213 van 21. 7. 1982, blz. 15.

Antwoord van de heer Narjes
namens de Commissie
(23 oktober 1986)

Het recombinant DNA-onderzoek heeft zich in de laatste tien jaar in verschillende landen zeer sterk ontwikkeld, ook in de Gemeenschap. Er zijn methoden uitgewerkt om de recombinant DNA-techniek toe te passen op talrijke gebieden en de Europese onderzoekers hebben ter zake in een aantal gevallen pionierswerk verricht. Dit is ondermeer het geval voor de ontwikkeling van vaccins, de produktie van hormonen en het gewassenonderzoek.

Adequate indicatoren om te evalueren hoe ver het recombinant DNA-onderzoek in respectievelijk Europa, de Verenigde Staten, Japan en de Sovjet-Unie is gevorderd, zijn er niet. De meeste waarnemers zijn het er evenwel over eens dat de Verenigde Staten op dit gebied zowel kwantitatief als kwalitatief voorliggen op de andere landen. Voor het onderzoek op het gebied van de biotechnologie (een vakgebied waarvan recombinant DNA-onderzoek over het algemeen een onderdeel is) wordt momenteel (in 1985 en 1986) in de Verenigde Staten jaarlijks 2,1 miljard dollar uitgetrokken op de federale begroting. Wat in Europa op dit terrein wordt gepresteerd heeft meestal betrekking op kleine compartimenten van het vakgebied maar voor de meeste belangrijke onderzoeksterreinen zijn er

in ten minste één land van de Gemeenschap sterke onderzoeksteams. In het kader van het Onderzoekprogramma van de Commissie op het gebied van biomoleculaire engineering (1982-1986, begroting: 15 miljoen Ecu) wordt de uitvoering van recombinant DNA-onderzoek — en vooral het gewassenonderzoek — ondersteund en wordt de vorming van belangrijke Europese onderzoeksteams gestimuleerd. Eind 1984 waren aan dit programma deelnemende teams erin geslaagd meer dan 20 belangrijke plantegenen te isoleren en te karakteriseren; in totaal is voor de wereld als geheel een vierde van alle plantegenen beschreven. In het kader van het lopende Actieprogramma voor onderzoek op het gebied van de biotechnologie (1985-1989; begroting: 55 miljoen Ecu) worden deze werkzaamheden voortgezet en uitgebreid.

Japan vindt dat het op het gebied van het recombinant DNA-onderzoek met betrekking tot planten achterligt op de „westerse landen” en levert een indrukwekkende inspanning om die achterstand in te halen. Het heeft verschillende omvangrijke lange-termijnprogramma's voor onderzoek lopen op andere terreinen, vooral op het gebied van de farmaceutica.

De Sovjet-Unie schijnt er op dit gebied aanzienlijk op vooruit te gaan, maar neemt toch geen vooraanstaande positie in op dit terrein.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1092/86

van de heer Richard Cottrell (ED — GB)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(2 september 1986)

(87/C 45/53)

Betreft: Gecombineerd spoor- en wegvervoer over de Dornoch Firth

Een uiterst zinnig voorstel om de spoor- en wegverbindingen met de Highlands korter te maken door de bouw van een oversteekplaats over de Dornoch Firth voor zowel het spoor- als het wegvervoer — hetgeen het herstel zou betekenen van de opgegeven spoorwegverbinding met het belangrijke centrum Dornoch en het einde van de dure, tijdrovende omweg voor de reizigers die van beide verkeersmiddelen gebruik maken — komt door het loslaten van de spoorverbinding op losse schroeven te staan. Voor de bouw van de spoorwegverbinding is er nog iets meer dan 4,5 miljoen pond extra nodig van de zijde van de overheid en in de vorm van een bijdrage van het EFRO.

De Commissie heeft onlangs een beleidsrapport gepubliceerd over de spoor- en wegverbindingen in de Gemeenschap en zal stellig ook teleurgesteld zijn dat een zo belangrijk project inzake gecombineerd vervoer in het gedrang komt. Zal zij via het Scottish Office bij de Britse regering stappen ondernemen om na te gaan hoe van de Gemeenschap financiële steun kan worden verkregen om het project in zijn oorspronkelijke vorm te realiseren? Zo niet, zal de A9-wegverbinding de stap naar de 21ste eeuw

betekenen, terwijl de spoorwegverbinding veroordeeld wordt 19de eeuws te blijven met alle gevolgen vandie voor het spoorweginet in de Highlands.

Antwoord van de heer Clinton Davis

namens de Commissie

(23 oktober 1986)

De Commissie heeft van de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk geen verzoek om steun voor de voorgestelde bouw van een spoor- en verkeersbrug over de Dornoch Firth ontvangen. Indien een betreffend verzoek wordt ingediend, zal het aan de hand van de gewone criteria voor het verlenen van communautaire steun worden beoordeeld. In afwachting daarvan kan de Commissie geen standpunt innemen met betrekking tot de verdiensten van het door het geachte Parlementslid omschreven voorstel.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1118/86

van de heer Michael McGowan (S- GB)

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(2 september 1986)

(87/C 45/54)

Betreft: Economische bedreiging voor de Economische Europese Gemeenschap wegens de activiteiten van het Amerikaanse communicatiecentrum te Menwith Hill

1. Is de Raad op de hoogte van het feit dat het Amerikaanse communicatiecentrum te Menwith Hill continentale gesprekken tussen de Britse regering, lokale overheden en leden van het Europese Parlement en EEG-instellingen in Brussel, Straatsburg en Luxemburg af luistert?
2. Heeft de Raad onderzoek verricht naar de economische gevolgen van dergelijke activiteiten voor de Economische Europese Gemeenschap en haar Lid-Staten?
3. Heeft de Raad erover nagedacht dat het economische welzijn van de Europese Gemeenschap kan worden ondermijnd omdat de Verenigde Staten commerciële informatie betreffende leningen van de Europese Investeringsbank aan particuliere en publieke organisaties kunnen af luisteren?
4. Is de Raad ervan op de hoogte dat in de Economische Europese Gemeenschap oprechte bezorgdheid heerst over het feit dat deze activiteiten de Verenigde Staten voordeel kunnen verschaffen in de handelsoorlog die momenteel gaande is tussen de Economische Europese Gemeenschap en de Verenigde Staten?
5. Heeft de Raad overwogen dat deze toestand bijdraagt tot het grote verlies aan arbeidsplaatsen en de relatieve industriële achteruitgang die de hele Gemeenschap treffen?
6. Is de Raad ervan op de hoogte dat er tevens bij Britse bedrijven grote bezorgdheid bestaat over de gevolgen van het in buitenlandse handen geraken van confidentiële informatie?

7. Heeft de Raad nagedacht over de betekenis van het door de Verenigde Staten nagestreefde af luisteren van berichten in verband met de Amerikaanse concurrentie op handelsgebied en de activiteiten van verschillende multinationals?

Antwoord ⁽¹⁾

(15 januari 1987)

De kwesties die de heer McGowan aan de orde stelt, worden niet in het kader van de Europese Politieke Samenwerking besproken.

⁽¹⁾ Dit antwoord is verstrekt door de ministers van Buitenlandse Zaken van de negen Lid-Staten, in het kader van de politieke samenwerking bijeen, die ter zake bevoegd zijn.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1147/86

van de heer James Ford (S — GB)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(2 september 1986)

(87/C 45/55)

Betreft: De Franse „goedkope vlag”

Naar verluidt heeft Frankrijk voor Franse en buitenlandse bulkcarriers een nieuwe „goedkope vlag” geopend in zijn Antarctische gebiedsdeel, de onbewoonde Kerguelen, Ambroise Guellec. Deze maatregel is een poging om te voorkomen dat schepen overstappen naar buitenlandse goedkope registers, zoals Panama en Liberia, waar de kosten lager zijn. Wat vindt de Commissie van deze ontwikkeling? Is de Commissie ook niet van oordeel dat dit een averechts effect zal hebben op de Europese scheepvaart-industrie? Baart het de Commissie geen zorgen dat de Kerguelen in de zuidelijke Indische Oceaan niet vallen onder de Franse arbeidswetgeving?

Antwoord van de heer Clinton Davis

(27 november 1986)

De verklaring van het geachte Parlementslid dat de Franse minister voor Maritieme Zaken te Port-aux-Français, Kerguelen een scheepsregister heeft geopend, is juist. Dit register staat alleen open voor droge- en natte-ladings-schepen en niet voor ruwe-olieschepen. Verwacht wordt dat ongeveer 75 schepen zich in het register zullen inschrijven.

Over het algemeen betreurt de Commissie de ontwikkeling van goedkope vlaggen die een reëel gevaar vormen voor de vloot van de Gemeenschap.

Voor zover de betrokken schepen onderworpen zijn aan dezelfde veiligheidsvoorschriften als de schepen die in het moederland Frankrijk zijn geregistreerd, en aan dezelfde

fiscale regels, heeft het register van de Kerguelen-eilanden minder negatieve gevolgen voor het zeevaartvervoer van de Gemeenschap dan de traditionele goedkope vlaggen.

Desondanks lijdt het geen twijfel dat de opening van dit register rechtstreekse gevolgen zal hebben voor het werkgelegenheidsniveau van de zeelieden van de Gemeenschap want de bemanning van de onder deze vlag varende schepen kan tot 75 % bestaan uit personeel dat geen onderdaan van een EG-Lid-Staat is. Deze gevolgen moeten evenwel worden beoordeeld in samenhang met de verliezen aan arbeidsplaatsen die te wijten zouden zijn aan het verval van de Franse vloot van bulkschepen, welk verval naar het schijnt, ten grondslag ligt aan het besluit van de Franse autoriteiten.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1154/86

van de heer Louis Eyraud (S — F)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(2 september 1986)

(87/C 45/56)

Betreft: Samenwerking tussen nationale bureaus voor exportbevordering

Welke conclusies trekt de Commissie uit de diverse samenwerkingsexperimenten tussen de nationale bureaus voor exportbevordering, waarvan zij er enkele heeft aangemoedigd (bijeenkomst van de voorzitters van deze bureaus in juli 1985 te Rome of de handelsmissie naar de Golfstaten in april 1985 bij voorbeeld)?

Hoe staat het met het geïntegreerde jaarprogramma dat ten behoeve van deze bureaus zou worden opgesteld om hen in staat te stellen hun activiteiten te plannen en te coördineren?

Antwoord van de heer Cheysson

namens de Commissie

(27 september 1986)

Sedert 1983 heeft de samenwerking tussen de nationale bureaus voor exportbevordering zich ontwikkeld in het kader van een door de Commissie gestimuleerde groep „Bevordering van de export” waarin deze bureaus zijn gebundeld.

Verschiedende soorten activiteiten waren tot nog toe het resultaat van deze samenwerking. De ruimschoots bevredigende balans ervan geeft aanleiding tot voortzetting en uitbreiding van deze activiteiten:

Handelsdelegaties: enige tientallen industriële uit acht à tien landen van de Gemeenschap maakten deel uit van de drie georganiseerde handelsmissies (landen van Zuidoost-Azië, december 1984 en voortzetting in april 1985, landen aan de Perzische Golf, april 1985, Zuid-Korea, november 1985). Deze delegaties leidden tot concrete commerciële resultaten.

De praktische organisatie voor iedere missie die telkens aan een ander land was toevertrouwd (Italië, Bondsrepubliek Duitsland, Nederland) maakte het mogelijk dat deze

samenwerking concrete vormen aannam. Dank zij het aanzien van het etiket „Europees” werden deze missies zeer goed ontvangen en kregen zij in de media opmerkelijk veel aandacht.

Studies: er zijn twee studies verricht respectievelijk door de Bondsrepubliek Duitsland en Frankrijk, over de voorwaarden waaronder toegang kan worden verkregen tot de openbare aanbestedingen in Algerije en Egypte. Er wordt thans aan een nieuw studieprogramma gewerkt.

Beurzen: in september namen ongeveer 40 firma's uit acht landen van de Gemeenschap in communautair verband deel aan Sitra '86 te Seoel.

De terbeschikkingstelling in juli 1985, van het jaarlijks geïntegreerd programma van activiteiten van de Commissie vond een bijzonder gunstig onthaal bij alle nationale bureaus voor exportbevordering. Deze hebben om regelmatige toezending ervan gevraagd. Dit programma werd hun opnieuw in juli 1986 verstrekt.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1199/86

van de heer Arturo Escuder Croft (ED — E)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(2 september 1986)
(87/C 45/57)

Betreft: Programma voor de systemen van luchtverkeersleiding

Het Parlement bestudeert de invoering van een gemeenschappelijk luchtvervoersbeleid als voorgeschreven door het Verdrag van Rome.

Ter voorkoming van dubbel werk wordt de Commissie verzocht mede te delen wat zij harerzijds in dit opzicht doet en of zij een programma heeft uitgewerkt voor de vernieuwing, modernisering en reorganisatie van de systemen van luchtverkeersleiding op het grondgebied van de Gemeenschap.

Antwoord van de heer Clinton Davis
namens de Commissie
(15 oktober 1986)

Het ligt niet in de bedoeling van de Commissie om een programma uit te werken voor de vernieuwing, modernisering of reorganisatie van het systeem van luchtverkeersleiding op het grondgebied van de Gemeenschap. Deze hoogtechnische aangelegenheid wordt op internationaal niveau behandeld door organisaties zoals de ICAO en Eurocontrol.

De Commissie vestigt evenwel de aandacht van het geachte Parlementslid op het feit dat de Gemeenschap via de Europese Investeringsbank en het Europees Fonds voor

Regionale Ontwikkeling al financiële steun heeft verleend voor een aantal nationale initiatieven op dit gebied.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1223/86
van mevrouw Anne-Marie Lizin (S — B)
aan de Raad van de Europese Gemeenschappen
(2 september 1986)
(87/C 45/58)

Betreft: Verkiezing van Kurt Waldheim

Kan de Raad precies aangeven welke officiële standpunten de 12 Lid-Staten na de eedaflegging van de heer Kurt Waldheim hebben ingenomen?

Antwoord ⁽¹⁾
(15 januari 1987)

De Twaalf hebben geen officieel standpunt ten aanzien van het door het Geachte Parlementslid aan de orde gestelde onderwerp ingenomen.

⁽¹⁾ Dit antwoord is verstrekt door de ministers van Buitenlandse Zaken van de negen Lid-Staten, in het kader van de politieke samenwerking bijeen, die ter zake bevoegd zijn.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1241/86
van de heer François Roelants du Vivier (ARC — B)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(2 september 1986)
(87/C 45/59)

Betreft: Kasculturen

Is het juist dat de Belgische kassen thans een oppervlakte van 2 000 hectaren beslaan (waarvan 1 950 in Vlaanderen)?

Kan de Commissie de desbetreffende gegevens voor de andere Lid-Staten, eventueel per regio, mededelen?

Is de Commissie voorstander van de ontwikkeling van de kascultuur in Europa?

Antwoord van de heer Andriessen**namens de Commissie***(30 september 1986)*

Volgens de landbouwstructuurenquête van 1983 bedroeg het glasteeltareaal in België in dat jaar in totaal 1 729 hectaren, verdeeld als volgt:

Provincie Antwerpen 692 hectaren

Brabant 228 hectaren

West-Vlaanderen 257 hectaren

Oost-Vlaanderen 480 hectaren

Overige streken 72 hectaren

In de onderstaande tabel is ten behoeve van het geachte Parlements lid het glasteeltareaal in de verschillende Lid-Staten van de Gemeenschap aangegeven.

Lidstaten	Hectaren	%
Bondsrepubliek Duitsland	3 003	8,8
Frankrijk	5 545	16,2
Italië	10 222	29,8
Nederland	8 820	25,7
België	1 729	5,0
Luxemburg	6	0,0
Verenigd Koninkrijk	1 950	5,7
Ierland	86	0,3
Denemarken	520	1,5
Griekenland	2 434	7,0
EUR 10	34 315	100,0

Bron: Enquête inzake de structuur van de landbouwbedrijven van 1983.

Gedetailleerde gegevens per streek zullen het geachte Parlements lid en het Sekretariaat-generaal van het Europese Parlement worden medegedeeld.

De Commissie is niet gekant tegen uitbreiding van de glasteelt in Europa voor zover het produkten betreft waarvoor de ontwikkeling van produktie het markt-evenwicht niet in gevaar brengt of verder ondermijnt.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1257/86**van de heer George Patterson (ED — GB)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(2 september 1986)**(87/C 45/60)*

Betreft: Toepassing van het *Witboek* over de interne markt

In haar eerste verslag aan het Parlement en de Raad over de toepassing van het *Witboek* over de interne markt verklaart de Commissie dat het nog steeds wacht op het advies van het Parlement inzake zeventien voorstellen. Op de lijst die de Commissie hiervan ter beschikking heeft gesteld, staat onder andere de Zevende Richtlijn betreffende belastingvrije verkopen.

Op 14 december 1983 nam het Parlement een verslag aan over deze Richtlijn doc.COM (83) 166 waarin amendementen op het voorstel van de Commissie werden aangebracht en waarin in de vorm van een resolutie advies werd uitgebracht. Op 18 februari 1985 keurde het Parlement tevens een andere ontwerp-Richtlijn over dit onderwerp goed en bracht daarover advies uit doc. COM (84) 182 def. Verwacht de Commissie nog meer adviezen van het Parlement?

Antwoord van Lord Cockfield**namens de Commissie***(16 oktober 1986)*

Het is aan een tikfout te wijten dat de Commissie in haar eerste verslag aan de Raad en het Europese Parlement over de uitvoering van het *Witboek* over de voltooiing van de interne markt ⁽¹⁾ heeft vermeld dat het voorstel voor een Zevende Richtlijn van de Raad met betrekking tot de vrijstellingen in het reizigersverkeer (belastingvrije verkoop) ⁽²⁾ nog in het onderzoek was bij het Europese Parlement.

Het Europese Parlement heeft namelijk op 1 december 1983 over dit voorstel advies uitgebracht (EP doc. 1-1003/83, gepubliceerd in PB C 10 van 16 januari 1984, blz. 44).

De Commissie betreurt de verwarring die deze fout eventueel heeft teweeggebracht.

⁽¹⁾ Doc. COM (86) 300 def. van 26 mei 1986.

⁽²⁾ Zie bijlage I, blz. 5 — personencontrole — voorstel 24.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1286/86**van de heer Ernest Mühlen (PPE — L)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(2 september 1986)**(87/C 45/61)*

Betreft: Beperking door de ziekenfondsen van de vergoeding voor de medische behandeling in andere Lid-Staten van de Europese Economische Gemeenschap

1. In veel landen hanteren de ziekenfondsen beperkende en discriminerende bepalingen volgens welke de kosten van medische behandeling in het buitenland niet worden vergoed als de patiënt geen officiële verklaring van een specialist in zijn land van herkomst kan overleggen dat behandeling buiten de landsgrenzen noodzakelijk is. Is de Commissie niet van mening dat dergelijke bepalingen, waardoor de plaatsen van behandeling worden beperkt, in strijd zijn met de letter en de geest van het EEG-Verdrag?
2. Is zij niet van mening dat een einde moet worden gemaakt aan deze misplaatste beperking op de vergoeding van de kosten van medische behandeling en dat moet worden gestreefd naar de invoering van een vergoedingen-

stelsel waarin geen onderscheid wordt gemaakt naar het land van behandeling, zoals reeds wordt toegepast door het ziekenfonds van de instellingen van de Europese Gemeenschap die de patiënt vrij laten een arts te raadplegen in het land van zijn keuze?

Antwoord van de heer Marín

namens de Commissie

(29 oktober 1986)

Overeenkomstig artikel 22, lid 1, sub c), van Verordening (EEG) nr. 1408/71 ⁽¹⁾ kan een al dan niet loontrekkende werknemer die is verzekerd in een Lid-Staat van het bevoegde orgaan de toestemming ontvangen in een andere Lid-Staat een behandeling te krijgen en daarbij krachtens de wetgeving van deze Lid-Staat geldende verstrekkingen te genieten, alsof deze werknemer bij laatstbedoeld orgaan was aangesloten en zulks voor rekening van het bevoegde orgaan. Deze bepalingen zijn van overeenkomstige toepassing op de gezinsleden van de werknemer.

Bij de door het geachte Parlementslid aan de orde gestelde kwestie lijkt het te gaan om de vraag waar de grenzen liggen van de beoordelingsbevoegdheid van het orgaan van een Lid-Staat om aan een onder de Verordening vallend individu de toestemming te verlenen c.q. te weigeren om zich naar een andere Lid-Staat te begeven ten einde aldaar een aan zijn toestand aangepaste behandeling te ontvangen.

Aan artikel 22, lid 2, sub 2), van Verordening (EEG) nr. 1408/71 kunnen belangrijke aanduidingen worden ontleend: „De op grond van lid 1, sub c), vereiste toestemming mag niet worden geweigerd wanneer de desbetreffende behandelingen deel uitmaken van de verstrekkingen zoals voorzien in de wetgeving van de Lid-Staat op wiens grondgebied de betrokkene verblijft en indien deze behandelingen hem, gelet op zijn huidige gezondheidstoestand en de vermoedelijke evolutie van de ziekte, niet kunnen worden verleend binnen de termijn die normaliter noodzakelijk is om de betreffende behandeling te krijgen in de Lid-Staat waar hij woont”.

De Commissie werden tot op heden geen klachten voorgelegd naar aanleiding van een ongegronde weigering door een bevoegd orgaan om toestemming te verlenen.

Daarbij komt, dat de communautaire regeling inzake sociale zekerheid van migrerende werknemers alleen de coördinatie van de nationale wetgevingen op het oog heeft zonder de kern ervan te veranderen door uitvoering te geven aan een aantal fundamentele beginselen (eenheid van de toe te passen wetgeving, behoud van de verworven rechten en van de rechten die men bezig is te verwerven, gelijke behandeling) die de bescherming waarborgen van de werknemers en van hun gezinsleden die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen. Zonder een harmonisatie van de nationale wetgevingen is het moeilijk, om niet te zeggen nutteloos om voor personen die vallen onder de wetgeving van een Lid-Staat het onvoorwaardelijke recht te concipiëren om zich naar een andere Lid-Staat te begeven om zich aldaar voor rekening van de eerstgenoemde Lid-Staat te laten behandelen.

⁽¹⁾ PB nr. L 149 van 5. 7. 1971.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1301/86 ⁽¹⁾

van de heer Patrick Lalor (RDE — IRL)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(2 september 1986)

(87/C 45/62)

Betreft: 1986 — Jaar van het Verkeer

De Raad heeft 1986 uitgeroepen tot Jaar van de Verkeersveiligheid. Welke concrete maatregelen overweegt de Commissie naar aanleiding van dat besluit voor de verkeersveiligheid en de harmonisatie van de verkeerswetgevingen ten einde te voldoen aan het streven naar voltooiing van de interne markt en naar de stichting van een waarlijk Europa der volkeren en naar vermindering van het aantal verkeersongevallen door verhoging van de veiligheid?

Ziet de Commissie in dat dit onderwerp voorrang verdient aangezien een Europeaan die van Brussel naar Milaan rijdt zes verschillende soorten verkeersregels moet kennen, resp. moet naleven?

⁽¹⁾ Vroegere mondelinge vraag nr. O-8/86.

Antwoord van de heer Clinton Davis

namens de Commissie

(16 oktober 1986)

Na het besluit van de Raad om 1986 uit te roepen tot het Jaar van de Verkeersveiligheid gaf de Commissie in twee opeenvolgende mededelingen aan de Raad ⁽¹⁾ de drie actieterrijnen aan waarop de Gemeenschap in 1986 werkzaam moet zijn, dit zijn verkeersveiligheidscampagnes, wetgeving en onderzoek.

De verkeersvoorschriften zijn wettelijke instrumenten die een aantal uiteenlopende zaken regelen, variërende van verkeerstekens en maximumsnelheden tot het toegestane alcoholniveau in het bloed, het dragen van veiligheids gordels, enz. Vele van deze zaken zijn geregeld in internationale overeenkomsten of andere aanbevelingen en worden door andere internationale organisaties bestuurd, zoals de Economische Commissie voor Europa van de Verenigde Naties of de Europese Conferentie van Ministers van Verkeer wier werkzaamheden de Commissie van nabij volgt.

De Commissie is evenwel van mening dat er ook bepaalde punten zijn die, indien zij op Gemeenschapsniveau zouden worden geregeld, een bijdrage zouden leveren tot verbetering van de verkeersveiligheid. In haar ontwerp-resolutie van de Raad betreffende de tenuitvoerlegging van een communautair programma inzake verkeersveilig-

heid ⁽²⁾ en in de beide eerdergenoemde mededelingen gaf de Commissie reeds aan aan welke van deze punten prioriteit dient te worden verleend.

⁽¹⁾ Doc. COM (84) 704 def. van 13 december 1986 en COM (85) 239 def. van 22 mei 1985

⁽²⁾ PB nr. C 95 van 6 april 1984, blz. 2.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1329/86

van mevrouw Christine Crawley (S — GB)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(3 september 1986)

(87/C 45/63)

Betreft: Vermissing van 1 619 Grieks-Cyprioten

Kunnen de ministers van Buitenlandse Zaken zo spoedig mogelijk contact opnemen met de desbetreffende regeringen om na te gaan wat er is gebeurd met de 1 619 Grieks-Cypriotische burgers en soldaten die sinds de Turkse invasie in 1974 op Cyprus worden vermist?

Antwoord

(15 januari 1987)

De Ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Gemeenschap hebben in het openbaar hun bezorgdheid uitgesproken over het lot van de vermiste personen op Cyprus. Zij hebben steun verleend aan en hun vertrouwen uitgesproken in de activiteiten van het Comité inzake Vermiste Personen dat in 1981 door de Verenigde Naties met instemming van de beide Gemeenschappen op Cyprus is ingesteld. De Twaalf zijn bereid om desgevraagd nog meer steun te verlenen aan het Comité bij zijn pogingen om bij te dragen tot een oplossing van dit tragische probleem.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1565/86 ⁽¹⁾

van de heer Madron Seligman (ED — GB)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(17 oktober 1986)

(87/C 45/64)

Betreft: Schatting van de hoeveelheid in de Comecon-landen ingevoerde voedingsmiddelen

Kan de Commissie een schatting geven van de hoeveelheid van de volgende voedingsmiddelen:

zuivelprodukten, vlees, granen, groenten,

die in de twee maanden voor, en in de twee maanden na Tsjernobyl (26 april 1986) uit de Comecon-landen in de Gemeenschap zijn ingevoerd?

⁽¹⁾ Oude mondelinge vraag H-392/86.

Antwoord van de Heer Andriessen

namens de Commissie

(7 januari 1987)

De Commissie zal het geachte Parlements lid en het Sekretariaat-generaal van het Europese Parlement rechtstreeks een computerafdruk met de gevraagde inlichtingen doen toekomen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1576/86

van de heer Ib Christensen (ARC — DK)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(17 oktober 1986)

(87/C 45/65)

Betreft: Rol van de militaire technologie in de Europese politieke samenwerking (EPS)

Zullen er aan het binnenkort op te richten sekretariaat voor de Europese politieke samenwerking militaire en/of militair-technische deskundigen worden verbonden?

Toelichting:

Ingevolge het Ontwerp-Verdrag inzake de EPS moeten defensiepolitiek en militaire zaken buiten de EPS worden gehouden, welke zich slechts moet bezighouden met buitenlandse politiek en veiligheidsbeleid. Daarom zou ik bevestigd willen zien dat er geen sprake zal zijn van opnemings van militaire deskundigen in het sekretariaat.

Antwoord

(15 januari 1987)

De geachte Afgevaardigde zij verwezen naar het antwoord op mondelinge vraag nr. H-341/86 ⁽¹⁾ van Sir Peter Vanneck inzake het Sekretariaat van de Europese Politieke Samenwerking. Afgezien van het Hoofd zal het Sekretariaat bestaan uit vijf door Ministers van Buitenlandse Zaken afgevaardigde ambtenaren en verder uit administratief en technisch personeel. Er zullen geen militaire deskundigen aan het Sekretariaat verbonden zijn.

⁽¹⁾ *Handelingen van het Europese Parlement*, nr. D-346 (december 1986)

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1661/86**van mevrouw Anne-Josée André (LDR — B)****aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap, in het kader van de politieke samenwerking bijeen***(22 oktober 1986)**(87/C 45/66)*

Betreft: Terrorisme, Europese Economische Gemeenschap en Westeuropese Unie (EEG/WEV)

Het terrorisme heeft openlijk de oorlog verklaard aan onze westerse samenleving, het bedreigt rechtstreeks het democratische evenwicht en verspreidt angst en paniek onder de bevolking.

Zijn de ministers van Buitenlandse Zaken voornemens samen met de Westeuropese Unie, de enig Europese instelling die bevoegd is verdedigingsvraagstukken te behandelen, een Europees programma op te zetten ter bestrijding van het terrorisme?

Antwoord*(15 januari 1987)*

Er wordt veel werk inzake terrorisme verricht, zowel in het kader van Trevi als, waar het aspecten op het gebied van buitenlandse zaken betreft, in het kader van de politieke samenwerking. De geachte afgevaardigde zal zich de conclusies van de Trevi-bijeenkomst van 25 september herinneren. Het is uiteraard van belang het terrein van de samenwerking te verbreden om tot een zo omvattend mogelijke Europese reactie op het terrorisme te komen. Alle leden van de Westeuropese Unie behoren tot de Twaalf, die in nauw contact staan met andere Europese

landen, waarmee zij bijeenkomen in organen zoals de Raad van Europa. Gezien dit bestaande programma zijn de Twaalf niet van plan nieuwe mechanismen voor te stellen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1939/86**van de heer Madron Seligman (ED — GB)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(21 november 1986)**(87/C 45/67)*

Betreft: Akkoorden en Verdragen tussen de Lid-Staten van de SADCC en de Republiek Zuid-Afrika

Kan de Commissie een overzicht geven van de akkoorden en verdragen die momenteel van kracht zijn tussen elk van de SADCC-landen en de Republiek Zuid-Afrika?

Kan de Commissie de datum mededelen waarop elk akkoord en elk verdrag afloopt?

In het overzicht dienen te worden opgenomen handelsovereenkomsten en akkoorden inzake het onderhoud van door nationale luchtvaartmaatschappijen gebruikte vliegtuigen en inzake de exploitatie van onderdelen, locomotieven en rollend materieel voor goederen en passagiers.

Antwoord van de heer De Clercq**namens de Commissie***(7 januari 1987)*

De Commissie beschikt niet over de door het geachte Parlements lid verlangde informatie.